

28th January 1969]

MR. CHAIRMAN : May I take the sense of the House whether we shall meet from 4 p.m. to 7 p.m.?

The suggestion was agreed to.

IV.—CALLING ATTENTION TO REMISSION OF LAND TAX, FAMINE RELIEF MEASURES, Etc. IN RAMANATHAPURAM DISTRICT CONSEQUENT ON FAILURE OF MONSOON.

திரு. வி. தங்கபாண்டியன் : தலைவரவர்களே, பருவமழை பொய்ததன் விளைவாக இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நிலவரித் தள்ளுபடி, பஞ்சத்தயர் தணிப்பு நடவடிக்கைகள் முதலிய அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பொருள்கள் குறித்து மாண்புமிகு உணவு-வருவாய் அமைச்சரின் கவனத்திற்கு கொண்டு வரவிருப்புகிறேன்.

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN : Mr. Chairman, there was complete failure of monsoon in West Ramanathapuram district and the area has been affected by drought. The position in East Ramanathapuram district except Tirupattur taluk and Karaikudi sub-taluk is also not satisfactory. The supply position in Vaigai remains precarious. The Collector of Ramanathapuram has undertaken a tour of the district. As the seasonal conditions are not satisfactory following the failure of timely rains, the Collector has submitted to the Board of Revenue the following proposals to start relief works in the affected areas with a view to helping people badly affected by drought conditions:—

- 1 Metalling improvement and formation of roads.
- 2 Desilting of supply channels.
- 3 Repairs to Minor Irrigation Tanks and other tanks.
- 4 Deepening of drinking water wells, and
- 5 Sinking of community wells.

In addition to the above relief works, remission of land revenue will be granted wherever necessary by the Local Officers. Orders on the proposals of the Collector will be issued on receipt of the Board's recommendations.

V.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS—(cont.)

MR. CHAIRMAN : We shall now resume the discussion on the Governor's Address.

***திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு :** சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உடல் நிலை விளரவில் குணமடைந்து அவர்கள் தமது கடமைகளை சிறப்பாக நிறைவேற்றும் வகையிலே அவர்களுடைய உடல் நலம் சீக்கிரமே வளம் பெற ஆண்டவன் அருள் புரியப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையிலே பல விஷயங்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக தமிழ் நாட்டின் பல மாவட்டங்களில் பருவமழை தவறிய காரணத்தினால் பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதையொட்டி பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் ஓரிரு மாவட்டங்

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [28th January 1960]

களிலே அப்படிப்பட்ட வேலைகள் துவங்கப்பட்டு விட்டன என்றும் மற்ற மாவட்டங்களில் விரைவிலே துவங்கப்பட இருக்கின்றன என்றும் கவர்னர் அவர்கள் தமது உரையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

சற்று முன்னர் ஒரு கவன ஈர்ப்புப் பிரேரணைக்குப் பதில் அளிக்கும் வகையிலே இராமனாதுபுரம் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அளித்த அறிக்கையின் பேரில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன என்று இந்த சபையில் கூறப்பட்டது. அந்த மாவட்டத்தில் இன்று உள்ள கரும் பஞ்ச நிலை ஏதோ திடீரென்று ஏற்பட்டு விடவில்லை. நான்கைந்து மாதங்களுக்கு முன்பே அந்த மாவட்டத்தின் பகுதிகளான சாத்தூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அருப்புக்கோட்டை முதலிய பகுதிகளில் பருவமழை பெரும் அளவிற்குத் தவறிவிட்டதால் பெரும் பஞ்ச நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இது குறித்து சில மாதங்களுக்கு முன்பே மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றக்கூட்டத்தில் விண்ணப்பம் ஒன்று மாவட்டத் தலைவர் அவர்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அதன் நகலும் கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதிலே அந்தப் பகுதிகளில் குடி தண்ணீருக்குக் மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டியிருந்தோம். அப்போது கலெக்டர் அவர்கள் கூறினார்கள், குடி தண்ணீருக்குக் கஷ்டப்படும் கிராமங்களில் உள்ள கிணறுகளை ஆழப்படுத்துவதற்கு அந்த அந்த கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் அரசாங்கத்தின் ஆணைக்குக் காத்திராமலேயே ஆழப்படுத்தத் துவங்கலாம். அதற்கான முழு மான்யத்தையும் அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றுத் தந்து விடுகின்றேன் என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறினார்கள். அதையொட்டி வேலைகளையும் பல கிராமங்களிலுள்ள பஞ்சாயத்துக்கள் துவங்கிவிட்டன. ஆனால் அரசாங்கத்திடமிருந்து சரியான பதில் வராத காரணத்தினாலோ என்னவோ தெரியவில்லை, திடீரென்று ஒரு நாள் கலெக்டர் அவர்களிடமிருந்து ஒரு அறிக்கை வந்தது. அதில் இப்படி வறட்சி ஏற்பட்டுள்ள கிராமங்களிலுள்ள குடிதண்ணீர் கிணறுகளை ஆழப்படுத்தும் வேலைக்கான செலவுகளை பஞ்சாயத்தின் பொது நிதியிலேயிருந்து எடுத்துச் செலவழித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். அரசாங்கத்தின் உதவியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன் என்று அவர் மேலும் குறிப்பிட்டார். அவர்கள் சொன்னது திட்ட வட்டமாக இல்லாமல் ஏதோ தயக்கத்துடன் சொல்லுவதுபோலக் காணப்பட்டது. பிறகு நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் அது பற்றிய விளக்கத்தைக் கோரிய போது கூட அதே பதிலைத்தான் தந்தார்கள். 'வறட்சிப் பிரதேச கிராமங்களிலுள்ள குடிதண்ணீர் கிணறுகளை ஆழப்படுத்துவதற்கு பண உதவி அளிப்பது பற்றி இன்னமும் அரசிடமிருந்து உங்களுக்கு உத்திரவு வரவில்லையா, என்று கேட்டதற்கு அவர்கள் நேரிடையான பதிலையளிக்காமல் புன்முறுவலோடு இருந்துவிட்டார்கள். இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

196566 ஆண்டிலே கூட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போன்ற பகுதிகளில் பெரும் பாலான இடங்களிலே இப்படிப்பட்ட பஞ்ச நிலை காணப்பட்டது. இந்த நிலை அன்று இருந்த மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு சென்ற போது உடனடியாக அவர் அறிக்கையொன்றின் அரசுக்கு அனுப்பி இரண்டொரு வாரங்களில் ரெவின்யூ போர்டு அங்கத்தினர் விஜயம் செய்து அடுத்த வாரத்திலேயே அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்று அங்கே நிவாரண வேலை தொடங்கப்பட்டது. அதற்கென நான்கு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. மழை வருவதற்குள் அதில் சுமார் இரண்டரை லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு பல வேலைகள் துரிதமாக நடைபெற்றன. இப்படிப்பட்ட நேரங்களில் அத்தகைய அளவிற்கு துரிதமாக வேலைகளைத் துவங்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கின்றது. இன்று அந்தப் பகுதிகளில் பெண்களுக்கு வேலையே இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆண்களுக்கும் தினத்திற்கு ஒரு ரூபாய் வேலை கூட கிடைக்க வில்லை. ஜனங்கள் அங்கே மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள், பாசனக் கிணறுகள் எல்லாம் முழுவதும் வறண்டு விட்டன. பெரும்பான்மையான கிணறுகளில் இப்படி ஆகிவிட்டன. இராஜபாளையம் ஸப்-தாலுக்காவில் சுமார் 40 சதுரமைல் உள்ள ஒரு பிரதேசம் இப்படிப்பட்ட பெரும் வறட்சி நிலையால் பாதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. குடிக்கக்கூட தண்ணீர் இல்லை என்று ஆகிவிட்டது. அதேபோல் அங்கே

30th January 1969|| [திரு. சூர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

தான்யம் திடைப்பதும் இல்லை. அந்தப் பிரதேசத்திலே இன்னமும் ஒரு நிவாரணக் கடை கூட திறக்கப்படவில்லை. கடந்த ஆறு மாதமாக இதே நிலைதான் அங்கே இருந்து வருகிறது. இதைவெல்லாம் நான் அந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி மன்றக் கூட்டத்திலேகூட வற்புறுத்தி வந்திருக்கின்றேன். உடனடியாக அங்கேயெல்லாம் பஞ்ச நிவாரணக் கடைகள் திறக்கப்படவேண்டும். சில பகுதிகளில் வாரத்திற்கு ஒரு மூட்டை தான்யம் என்ற வகையில் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். என்னுடைய கிராமம் இருக்கும் பகுதியிலே சமார் எண்ணுயிரம் பேர் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பிரதேசத்திற்கு ஒரு நிவாரணக் கடை இருந்தது. அதற்கும் வாரத்திற்கு ஒரு மூட்டை அரசி என்று தான் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலை இன்னமும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது சிறு அதிகப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். இப்படி நிவாரணம் அளிக்க வேண்டிய பிரதேசங்களிலும் வாட்சி நிலை உள்ள பிரதேசங்களிலும் உள்ள மக்கள் அதிலும் கூலியே திடைக்காத நிலையில் மிகவும் அதிக அளவிற்கு விலை கொடுத்து தங்களுக்கு வேண்டிய தான்யங்களை வாங்க வேண்டியநிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை நீடிக்கக்கூடாது என்றுதான் நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன். பல இடங்களிலே இப்போது படியரசித் திட்டம் அமுலில் இருக்கிறது. படியரசி என்று இல்லா இடாலும் மான்யம் அளித்து விற்கப்படும் மலிவு தான்யக்கடைகள் இப்படிப்பட்ட பிரதேசங்களில் உடனடியாகத் திறக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட பஞ்சப் பகுதிகளில் இந்தப் படியரசித் திட்டத்தின் அமல் நடத்துவது தர்மமாக இருக்காதா நியாயமாக இருக்காதா என்று அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அங்கே என்னென்ன பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் தொடங்கப்படவேண்டும் என்பதை இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் விவரித்தார்கள். இதைப் போன்று பல வேலைகளை கிராமப் புற மக்களுக்கு பஞ்ச நிவாரண வேலைகளாகக் கொடுப்பதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வேலைகள் உடனடியாகத் துவங்கப்படவேண்டும், தொடங்குவதற்கான உத்தரவுகளை உடனே பிறப்பிக்க வேண்டும். ரெவின்யூ போர்டிலே நான் விசாரித்த அளவில் எங்கள் மாவட்ட கலெக்டர் அவர்களிடமிருந்து திட்டவட்டமான அறிக்கை எது இதுவரையில் வரவில்லை என்று சில வாரங்களுக்கு முன்பு தெரிந்தகொண்டேன். இதற்கு இடையிலே கலெக்டரிடமிருந்து அறிக்கை வந்திருந்தாலும் இருக்கலாம். எனவே அவைகளைப் பரிசீலித்து உடனடியாக அந்தப் பிரதேசத்தில் பஞ்ச நிவாரண வேலைகளைத் தொடங்க வேண்டும். ஆனால் கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் அப்படிப்பட்ட வேலைகள் அதிகக்கிரத்தில் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும் என்பதற்கான வாசகங்கள் காணப்படவில்லை.

“வருவாய்த் துறை வாரிய உறுப்பினர் ஒருவர் ஓய்ந்து செய்த ஆய்விற்கு இணங்க செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் வறட்சியால் தாக்குண்ட பகுதிகளில் துயர் தணிப்பதற்கும் வேலை வாய்ப்புகள் அளிப்பதற்கும் அரசு ஏற்கெனவே சில பணிகளைத் தொடங்கியுள்ளது. வட ஆற்காடு மாவட்டத்திலும், மழையின்மையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் அளிப்பதற்கென இதைப்போன்றதொரு திட்டத்தை அரசு தொடங்கி வைக்கும்” என்றும்

“நடப்பு ஆண்டில் இம்மாநிலத்தில் நீடித்த வறட்சி நிலை காரணமாக வேளாண்மைப் பணிகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஏனைய பகுதிகளிலும் இதைப்போன்று துயர் தணிப்புப்பணிகளை மேற்கொள்வதற்கான தேவையையும் அரசு ஆய்வு செய்யும்” என்றும் கவர்னர் அவர்களின் உரையில் காணப்படுகின்றது.

இது மட்டும் இல்லை.

“இயற்கை பேரிடர்களால் அல்லல் உறும் மக்களுடைய துயரைத் தணிக்க வகை செய்வது மத்திய, மாநில அரசுகளின் கூட்டுப் பொறுப்பாகும் என்பது எஞ்ஞான்றும் உணரப்பட்ட உண்மையாகும்” என்றும்

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [28th January 1969]

எடுத்துக்காட்டப்பட்டு இருக்கிறது கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையில். ஆனால் இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளில் ஏதேனும் பெரிய குறைபாடுகள் காணப்பட்டால், அதன் காரணமாக அத்தகைய காரியங்களுக்கு குந்தகம் ஏற்பட்டால் அப்போது மத்திய அரசாங்கத்தை இதிலே பிணைத்து, எந்தக் காரணமாக இருந்தாலும், மத்திய அரசாங்கத்தின் துணை இல்லாத காரணத்தினால், வேண்டிய அளவிற்கு நிவாரண வேலைகளைச் செய்ய முடியாமற் போய்விட்டது என்று கூறிக்கொள்ளுவதற்காகவோ என்னவோ அந்த வகையில் இந்தப் பிரச்சங்கத்தினைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள்.

“பயிர்கள் பெரும் அளவில் சாலியாய்ப்போன பகுதியிலுள்ள மக்களுக்கு உதவியளிப்பதில் ஏற்படும் பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக எனது அரசு ஏற்ற தருணத்தில் இந்திய அரசை நாடும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று அந்த உரையில் காணப்படுகிறது. ஆகையினால் இவ்வளவு தூரம் சுற்றி வளைத்துக் கூறிக்கொண்டிராமல் நேரடியாக இந்த இடத்திலே அவசிபமான நிவாரணவேலைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு இந்த அரசு சித்தமாக இருக்கிறதா, அதற்கான உத்தரவுகள் எல்லாம் வெளியிட்டிருக்கிறதா, அதற்கான நடைமுறைகள் வகுக்கப்பட்டு நிவாரண வேலைகள் தொடங்கப்படுமா என்று ஐயுறவேண்டியிருக்கிறது; ஐயுறுவதற்கான காரணம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : கவர்னர் அவர்கள் உரையிலே குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம் மத்திய அரசாங்கத்தைக் குறை கூறுவதற்காக அல்ல. நமக்கு இதற்காக பெறும் தொகையை கடன் மூலமாகக் கொடுக்கிறார்கள். நாம் செலவழித்துவிட்டேன் அவர்களுக்கு குறிப்பு அனுப்புகிறோம். அதைப் பரிசீலித்து நமக்கு அந்தத் தொகையைக் கடனாகத் தருகிறார்கள். அவர்களும் இதிலே பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள் என்பதற்காகத்தான் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறதே தவிர பழியை அவர்கள் மீது போடுவதற்காக அல்ல.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் நமது கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சருடைய தாலாகாவிலேயே 80 சதவிகித விளைச்சல் இந்த வருஷம் வந்தது. மற்ற தாலாக்காக்களில் 25 சதவிகிதத்துக்கும் குறைவாக விளைச்சல். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலாக்காவில் 10 சதவிகிதம் விளைச்சல் சாத்தூரில் 15 சதவிகிதம். இவ்வளவு பரந்த அளவில் வறட்சி காணப்படுகிறது. தொடர்ந்து துரிதமாக இதற்கான நிவாரண வேலைகளைச் செய்யவேண்டும். வறட்சி பகுதிகளில் பரவலாக மலிவு தானியக் கடைகள் திறப்பதற்கான உத்தரவுகள் அதிசீக்கிரமாகப் பிறப்பிக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வறட்சிப் பகுதிகளில் படியரசித் திட்டத்தை முடியுமானால் அமுல்படுத்துவதற்கு சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றனவா என்று அரசாங்கம் சிந்திப்பது பொருத்தமானது, அவசியமானது என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த வறட்சி நீடிக்கும் பகுதிகளில் லாட்டரி சீட்டு விற்பனை செய்யாதவாறு நிறுத்தவது கூட பொருத்தமானது. நியாயமானதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். அந்தப் பகுதிகளில் கூட எப்படி ஆசையின் காரணமாக ஏழை எளியவர்களும் மற்றவர்களும் லாட்டரி சீட்டு வாங்குகிறார்கள் என்று அறிவோம். அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இருந்தாலும் கூட ஆசையின் காரணமாக வேறு அத்தியாவசியச் செலவுகளை நிறுத்திக்கொண்டு லாட்டரி சீட்டை வாங்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள். வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் இந்தச் சீட்டுகளை விற்காமல் நிறுத்துவது நியாயம், அது தர்மமாக இருக்கும் என்று அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். அதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாநில கவர்னர் அவர்களின் உரையிலே தமிழ்நாடு என பெயர் மாற்றம் செய்ததற்கிணங்க சென்னை ராஜ்யத்தின் புகழ் அதன் மரபுகள் காக்கப்படவேண்டும், தமிழ்நாடு என்ற பெயர் மாற்றம் காரணமாக முன்னிலும் அதிகமாக அந்தப் புகழும் வரலாறும் காக்கப்படும் என்று நம்புகிறேன் என்று குறிப்பிட்டது மிகவும் முக்கியமாகும். சென்னை ராஜ்யம் என்றால் இந்த நாடு முழுவதும் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் எல்லா வகைகளிலும் நல்ல புகழ் இருந்திருக்கிறது. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள்

28th January 1960] [திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

தொடங்கப்பட்ட பிறகு சென்னை ராஜ்யம் எவ்வாறு அவற்றை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறது, சென்னை ராஜ்யத்தின் நிர்வாகம் எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது, சென்னை ராஜ்யத்தில் தொழில்களைத் துவக்க வேண்டுமென்று பிற நாட்டவர்கள் கூட சென்னை ராஜ்யத்தை நாடியது எதற்காக என்பதை எல்லாம் ரூபகப்படுத்திக் கொண்டு பார்த்தால், தமிழ்நாடு என்று பெயரை சட்டபூர்வமாக மாற்றுவதற்குக்கூட இன்னும் சிறிது பொறுத்து அதை மாற்ற வேண்டும், அந்தப் பெயர் மாற்றம் திடீரென்று ஏற்படுவது காமணமாக இந்தப் புகழுக்கோ நம் மரபுக்கோ, நம் நிர்வாகத்துக்கோ, சிறப்புக்கோ, தொழில் துறையில் நம் முன்னேற்றத்துக்கோ பெயர் மாற்றத்தால் ஒரு திகைப்பு வெளிநாட்டவர் மனதில் ஏற்பட வேண்டாம் என்பதை சட்டமன்றக் கூட்டத்திலேயே அன்றைய தொழில் துறை அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் கூட சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால் நம் மாநில நிர்வாகத்துக்கும் தொழில் துறை முன்னேற்றத்துக்கும் உலகம் முழுவதும் நல்ல புகழ், மரபு, வரலாறு, பெருமை இருந்து வந்திருக்கிறது. தமிழ்நாடு என்று பெயர் மாற்றப்பட்ட பிறகு அதிகமாக அந்த மரபு காக்கப்படவேண்டும் என்ற கவலையையும் கவர்னரவர்கள் தெரிவித்தது பொருத்தமாகும். ஏனென்றால் தற்காலத்தில் கடந்த சில காலமாக நம் மாநிலத்தில் உள்ள 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு நாடு, தேசம், சமுதாயம் நாம் இருக்கக்கூடிய நிலைமைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறவர்களுக்கு, எப்படி நாட்டிலே நிலவரங்கள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன, இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறதே, இந்த நிலவரம் நீடிக்குமா என்று மனதில் துன்பமும் வேதனையும் தோன்றுகிறது. அத்தகைய நிலவரங்கள் தமிழ்நாட்டிலேயும் இல்லாமல் இல்லை. அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகாதவாறு, நாட்டினுடைய நன்மையைப் பொதுவாகக் கவனிக்கும்போது, எல்லோரும் இத்தகைய தவறான போக்குகள்—இவற்றை மாற்றுவதற்கான வகையில் நீண்ட நெடுங்கால பிரச்சினையாக இதை மனதில் கொண்டு அடுத்து வரும் தலைமுறையினர் நல்ல முறையில் நல்லாழ்வு வாழ்ந்து நல்ல வகையில் இந்த நாட்டில் அவர்கள் நிர்வாகத்தை நடத்திக்கொண்டு செல்ல வல்லவர்களாக அவர்கள் உருவாக்குவதில் கவனம் கொண்டு நல்ல எதிர்காலம் உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டும். நேற்று கவர்னர் அவர்கள் பேருரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் வகையில்கூட நமது இளைஞர் அங்கத்தினர் ஒருவர் புயல், காற்று, பூகம்பம் எல்லாம் தன்னுடைய பேச்சில் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் யாரை பயமுறுத்தினாரோ, அச்சுறுத்தினாரோ தெரியவில்லை. அந்த வகையில் எதிர்காலத்தில் நடக்கும் என்ற யூகத்துக்கு இடம் அளிக்கிற முறையில் அவர்கள் பேச்சிலிருந்து நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு மாறாக வன்முறைகள் ஒரு வேளை ஏற்படுமோ என்றெல்லாம் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வகையில் அவர்கள் பேச்சு இங்கு அமைந்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு இடம் தராதவாறு நாட்டின் பொருளையும், நாட்டின் வளப்பத்தை மனதில் கொண்டு எல்லோரும் இந்தக் காரியங்களில் ஈடுபடவேண்டும். முக்கியமாக மின்சார அபிவிருத்தி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தொடர்ந்து இந்த மாநிலம் முன்னேற்றத்தைக் காட்டி வருகிறது, திறமையைக் காட்டி வருகிறது என்று கூறவேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் புகார் சொல்வதாக நினைக்கக்கூடாது. இப்போது அமைச்சரவையில் உள்ளவர்கள் எதிர்க் கட்சியில் இருந்த போது அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களை சட்டசபை நடவடிக்கை புத்தகங்களை திருப்பிப் பார்க்கவேண்டும். இத்தனை ஆயிரம் கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டது, இவ்வளவு கிணறுகளுக்கு மின்சார இணைப்பு தாப்பட்டது என்று அப்போது ஆட்சியில் உள்ள அமைச்சர்கள் சொல்லும்போது எதிர் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் வெளிச்சம் போட்டால் போதுமா என்று கூடச் சொன்னார்கள். அதுனுடைய மகத்துவம், உபயோகம், அதன் மூலம் ஏற்படக்கூடிய நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம், இவற்றை இப்போது அனுபவபூர்வமாக அவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். நாங்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து அனுபவிக்கிறோம். அனுபவம் மூலமாக எவ்வளவோ நாம் காண முடிகிறது. சில சந்தர்ப்பங்களில் அவசரமாக கூறிவிட்ட வார்த்தைகள் உண்மையானவையா என்று கானும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படு

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

[28th January 1969]

கின்றன. அந்த வகையில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்படுவது குறித்து நாம் அனைவரும் பெருமை கொள்ளவேண்டும். கிணறுகள் வெட்டுவதற்கும் ஆழப்படுத்துவதற்கும் பம்பு செட்டுகள் வைப்பதற்கும் நில அடமான பாங்குகள் மூலம் கடன் கொடுக்கும் திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இருந்த நடைமுறை காரணமாக சில மாதங்களுக்கு, பல மாதங்கள் காத்திருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு வந்தது. அதற்கு மாற்றம் காண ஒரு புதிய திட்டம் வகுத்து 32 தினங்களுக்குள் மனுக்கள் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு கடன்கள் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டு வேண்டும் என்று கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுச் சொல்லிவிட்டார்கள். என் அனுபவம், நானும் நில அடமான பாங்கில் பல ஆண்டு காலம் தொடர்பு கொண்டிருந்தவன். இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமான அவகாசம் கொடுத்திருக்கலாம். அது இல்லாததால் இப்போது அவசரம் அவசரமாக மனுக்கள் பரிசீலிக்கப் படுகின்றன. பிளாக்குகளில் கோவாபரேடில் சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார்கள் நிலத்துக்கு மதிப்பீடு செய்கிறார்கள். நில அடமான பாங்கில் இருக்கிற டெபிடி ரிஜிஸ்ட்ரர்களுக்குப் போகக் கூடிய மனுக்கள் பேரில் 10 நிலங்களுடைய விலை எவ்வாறு இருக்கிறதோ அவற்றையொட்டி ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அதற்கான சர்ட்டிபிகேட்டுகள் அனுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. 10,000-க்கு மேலாகப் போடப்பட்ட கடன் மனுக்களை அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். அதற்குக் குறைந்த அளவு கடன் மனுக்கள் நில அடமான பாங்கு தலைவராலேயே சாங்ஷன் செய்யப்பட்டன. அந்தத் தலைவரோ அந்த நில அடமான பாங்குக்கு நியமிக்கப்பட்டுள்ள சப்-ரிஜிஸ்ட்ராரோ அந்த பிளாக்கில் இருக்கிற கோவாபரேடில் சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் அனுப்பிய மதிப்பீடுகளை மேலும் பரிசீலிக்க அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. கோவாபரேடில் சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் ஒரு நிலத்திற்கு மதிப்பிட வேண்டுமென்றால் பக்கத்தில் மைல் கணக்கான தூரங்களில் உள்ள நிலத்தின் மதிப்பு எவ்வாறு இருக்கிறதோ அதைக்கொண்டுவந்து நிலத்தின் மதிப்பை உயர்த்திக் காட்டுகிறார்கள். சில பகுதிகளில் 500-க்கு மேல் ஒரு ஏக்கருக்கு விலை போகாது. அப்படிப்பட்ட நிலங்களுக்கு ரூ. 2,000 என்றும் 2,500 என்றும் மதிப்பு போடப்படுகிறது. சுற்றுப்புறங்களில் தொடர்ந்த சரவே நெம்பரில் உள்ள நிலங்களின் மதிப்பு இருக்க வேண்டுமென்பதை அவர்கள் எடுத்திக்கொள்வதில்லை. உணவு அபிவிருத்திக்கும் ஏழை விவசாயிகளுக்கு உதவுவதற்காகவும் சீக்கிரமாக முடிவெடுத்து முதலீடு செய்யும் பணம் வசூலிக்கும்போது மிகவும் சிரமப்படுமோ என்று அச்சம் ஏற்படுகிறது. கடன் கொடுக்கும்போது ஒரு வாரம் காலதாமதம் ஆனாலும், நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்தால் தவறில்லை. குறைந்த நேரத்தின் தருவதாக விளம்பரம் செய்துவிட்டோம். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் நில அடமான பாங்கியில் 11 லட்சம் சாங்ஷனாகி பத்திரங்கள் பதிவு செய்யப்பட்ட தயாராக இருக்கின்றன ரூ. 5 லட்சத்திற்கு உள்ள அளவில்தான் கடன் தர முடிந்தது. இனிமேல் எப்பலுக்குத்தான் என்று சொல்லப் படுகிறது. முன்னால் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம். 5,000 கேட்பவர்களுக்கு ஆயிரம் கொடுத்திருக்கிறோம். வேலைகள் முடிந்த பிறகும் எப்பால் வரையில் அதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டிவருமோ என்று ஐயுறுகிறேன். ஆகையால் வேறு ஏற்பாடுகள் செய்து தொடர்ந்து அந்த வேலைகள் நடைபெறுவதற்கு வழிவகை செய்ய அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். நில அடமான பாங்குகளுக்கு பணம் சாங்ஷன் செய்யப்படுகிறபோது முதல் தவணை எவ்வளவு, இரண்டாவது தவணை எவ்வளவு என்று கொடுக்கப்படுகிறது. அதுதான் சட்டமும் கூட. ஆனால் சில பாங்குகளுக்கு சாங்ஷன் செய்யப்பட்ட முழுத்தொகையும் ஒரே முறையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பத்து லட்சம் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருந்தால், விவசாயிகளுக்கு இரண்டு மூன்று லட்சம்தான் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி கரண்ட் டெபாசிட்டில் பாங்கியில் போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கான வட்டி விவசாயிகளின் தலையில் இருக்கிறது. அதனால் பாங்கிக்கு கொஞ்ச வட்டி தான் கிடைக்கிறது. ஆகையால் இந்த நிலையை சீர்திருத்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதை மத்திய நில அடமான பாங்கியின் கவனத்திற்குக் கொண்டுபோகவேண்டும். அவர்களும் இதைக் கவனித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

28th January 1969] [திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

அடுத்து, சர்க்கார் ஸ்டாக்கில் இருக்கிற ரசாயன உரங்களை யெல்லாம் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் விநியோகஸ்தர்களாக இருப்பதால், அந்த இடங்களில் ஜில்லா அளவில் வருகிற உர மூட்டைகளை எவ்வளவு சீக்கிரமாக கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களிடம் ஒப்படைக்க முடியுமோ அப்படி அவர்கள் தலையில் கட்டிவிடுகிறார்கள். கூட்டுறவு வேறு, அரசாங்கம் வேறு என்பதல்ல. கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்குப் போதுமான சிட்ங்கு வசதிகள் பல இடங்களில் இருப்பதில்லை. மொத்தமாக அத்தனை மூட்டைகளையும் ஒரே முறையில் வாங்குவதற்கு நிதி வசதி இருப்பதில்லை. பல இடங்களில், அந்த நிலையில் அந்த கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் கிராம சங்கங்களுக்கு 100 மூட்டை, 50 மூட்டை என்று ஆறு மாதத்திற்குப் பிறகு தேவை யிருந்தாலும் கூட, உடனே வாங்கவேண்டுமென்று சொல்லி கொடுக்கிறார்கள். கிராமங்களில் பந்தாவஸ்து குறைவாக இருக்கின்றது. ஜில்லா அளவில், மாநில அளவில் ஸ்டாக் செய்ய முடியாவிட்டாலும், அதற்கான சிடங்குகள் இருக்கின்றன. ஆகையால் மொத்தமாக எல்லாவற்றையும் கிராம ஸ்தாபனங்களின் தலையில் கட்டிவிடக்கூடாது. வட்டி நஷ்டத்தில் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் பெருப்பாலானால், நலிதவிறுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். அதை அரசாங்கம் கவனத்தில் கொண்டு போதுமான அளவு எந்த இடத்தில் ஸ்டாக் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்கு நெருக்கடி ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பயிர்களுக்கு வரக்கூடிய நோய்களைப் போக்குவதற்காக விமானத்தின் மூலம் மருந்து தெளிக்கும் முறை அவசியம்தான். ஆனால் அதில் அவசரத்தன்மை இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். சென்ற ஆண்டு சில விவசாயிகளை சமீபம்தம் கேட்காமலே விமானம் வந்துவிட்டது. அந்த சமயத்தில் அது விவசாயிகளுக்குத் தேவையில்லாவிட்டாலும், ஏக்கருக்கு ரூ. 10 தான் வரும், அதைப் பொருத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று ஆபீசர்கள் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், அவர்களுக்கு ஏதும் சங்கடம் வருமோ என்று, அஞ்சி அந்தச் செலவை விவசாயிகள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வந்திருக்கும். ஏங்கே விமானம் மூலம் மருந்து தெளிக்கும் அவசியம் இருக்கிறது என்று அறிந்து அந்த இடங்களில் அதை மேற்கொண்டால் நன்றாக இருக்குமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

நாட்டில் பொதுவாக எங்கேயும் அமைதி நிலவவில்லை என்று பேசப் படுகிறது. அதற்கான முறையில் அரசாங்கம் சட்டத்தையும் அமைதியையும் பாதுகாக்கும் முறையில் போதுமான கவனம் செலுத்தவில்லை என்று சொல்வதை அரசாங்கம் அறியும். அதில் உண்மையிருக்கிறது. தயவு தாட்சண்யம் இருக்கலாம். மனித இரப்பிலேயே சில சந்தர்ப்பங்களில் வீளைந்து கொடுத்து நடந்துகொள்வவேண்டிய அவசியம் ஏற்படலாம். அதை எந்த அளவிற்கு வீளைந்து கொடுக்கலாமோ அந்த அளவுக்குத்தான் கொடுக்கவேண்டுமே தவிர, வன்முறைக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. அரசு என்று ஒன்று இருக்கிறது. அதன் ஆக்கை இருக்கிறது, அதற்கு நாம் கட்டுப்பாடுவேண்டுமென்ற எண்ணம் மக்களிடம் இருக்கவேண்டும். சிறிய பிள்ளைகளுக்கும் சரி, பெரியவர்களுக்கும் சரி, அரசாங்க ஆக்கை ஒன்று இருக்கிறது என்ற திகில் இருக்கவேண்டும். அதற்கேற்ப அரசாங்கம் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அடுத்து, கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதாக இல்லை. அரசாங்கமும் அதற்கான நடவடிக்கையை காலாகாலத்தில் நல்ல வகையில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்று கூறுவது பொருந்தும். அதற்கு ஆவன செய்வதற்கான முயற்சிகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். இன்றைய தினம் கேள்வி நேரத்தில் கூட கொஞ்சம் காரசாரமாகப் பேசுகிறார்கள் நாகர்கோவிலேயப்பற்றி. நானும் அங்குதான் இருந்தேன். சர்கியூட் ஹவுஸ் வழிபாக யாரும் போகக்கூடாது என்று சொல்லியதாகக் கேள்விப்பட்டேன். இரண்டு லாரிகள் நான் தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து ஒரு பர்லாங் தூரத்தில்தான் இருந்தன. அது என்னவென்று கேட்டேன். ஆயிரம் பேர்கள் கொண்ட கூட்டம் இருந்தது. ஏன் இப்படி வந்த போலீசாருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கிறார்கள் என்று கேட்டேன்.

[திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு] [28th January 1969]

அங்கே கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் அந்த இரண்டு லாரிகளிலும் ஆயுதங்களும் கற்களும் கூட இருக்கின்றன, அவற்றை போலீசாரிடம் ஒப்படைக்கவும் அந்த ஆட்களைப்பற்றிச் சொல்லவும் வந்தோம், என்றார்கள். இதோ அந்த லாரிகள் இருக்கின்றன, அந்த ஆட்கள் இந்த காம்ப்வுண்டுக்குள் இருக்கின்றனர் என்றார்கள். அத்துடன் அதைச் சொல்பவர்களை போலீசார் விரட்டியடிக்கிறார்களே தவிர, சொல்வதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை என்றும் சொன்னார்கள். இதை அவர்கள் சொல்லித் தான் எனக்குத் தெரியும். போலீஸ்காரர்களுக்கு முன்பும் இதைத்தான் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு மேல் உள்ள நிலவரம்

-50
m,

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : அதற்கு மேல் உள்ள நிலவரத்தை நான் கூறுகிறேன். திரு சொனந்தர பாண்டியன் அவர்களை அழைத்து வந்து, அவரை அங்கே நிறுத்தப்பட்டிருந்த போலீஸ்காரர்களைச் சோதனை செய்யச் சொல்லி அவர்கள் பார்த்துவிட்டு அதில் ஆயுதங்கள் இல்லை என்று திருப்தியடைந்து சென்று விட்டார்கள். இதுதான் அதற்கு மேல் உள்ள நிலவரம்.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : இப்படி இரு தரப்பிலுமே யாரும் இப்படி தேர்தல் நடத்தி ஜனநாயகத்தை நாம் பாதுகாக்க வேண்டுமா? இது இந்த நாட்டிற்குப் பெரிய அவமானம். இருவருமே உணர்வேண்டும். அத்தகைய நிலையில் நாம் தேர்தலை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. அந்தத் தேர்தலை நடத்தி முடிக்க இரு தரப்பிலும் எவ்வளவு பெரிய ஆயுதங்கள், எவ்வளவு சிரமங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியென்றால் நாடு எந்த நிலையில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது? மக்கள் என்ன நிலைக்கிறார்கள்? நாட்டிலே அரசாங்கம் இருக்கிறதா என்ற எண்ணம் மக்கள் மனதில் ஏற்படாதா? இதை நாம் படிப்பீனாயாகக் கொண்டு எதிர்காலத்தினை நல்லதாக உருவாக்க வேண்டும். இதை நாம் கவலையோடு சிந்திக்கவேண்டும். முன் காலத்தில் எல்லாம் பெரியவர்கள், வயதில் மூத்தவர்கள் கூறுவார்கள். கிராமங்களில் வீட்டிலிருக்கும் சிறியவர்கள் வாரிசுகள் தவறாக நடந்தால், சண்டை போட்டுக்கொண்டால், பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள், "இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டியிருக்கிறதே, தெய்வம் என்னைக் கொண்டு போகமாட்டேன் என்கிறதே" என்று சொல்வார்கள். அதாவது சலத்துக் கொள்வார்கள். அந்த மாதிரியான நிலையில் இந்த நாட்டில் இருக்கும் நல்லவர்கள் நாட்டின் நன்மையிலே நாட்டம் கொண்டவர்கள் இப்படித்தான் கருதுகிறார்கள். ஆகையால் நாம் இதையெல்லாம் மனதில் கொண்டு எதிர்காலம் நல்லதாக அமையுமாடியான வகையில் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போகவேண்டும்.

நான்காவது திட்டத்தைப்பற்றி இதில் குறிப்பிட்டிருப்பது கண்டு மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். எல்லாம் அனுபவத்தில் இருந்து தான் வர வேண்டும். முதலாவது திட்டத்தைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தபோது இப்போது ஆட்சி செய்கிறவர்கள் ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் வேண்டுமென்று சட்ட மன்றத்திலும் பேசினார்கள், வெளியிலும் பேசினார்கள். இரண்டாம் திட்டம் வரையப்படும் காலத்தில் மாநிலத்தில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு, இப்போது நமது முதலமைச்சராக இருக்கும் அண்ணா அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பிரதிநிதியாக வந்தார்கள். முதல் நாள் கூட்டத்தில் அந்தக் கமிட்டிக்கு கூட கூட்டத்தில் ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அதை எவ்வாறு அமைக்க வேண்டும், நமது நிதி நிலை என்ன, எப்படி சரிக்காடுவது, என்பதற்கான ஆலோசனையை அடுத்த கூட்டத்தில் சொல்லுங்கள் என்று சபரமணியம் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆனால் அந்தக் கூட்டத்தைத் தவிர வேறு கூட்டத்திற்கு அவர்கள் வரவில்லை. கோப்பபடக்கூடாது. அனுபவத்தில் தான் விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். இப்போது நாம் பொறுப்பை உணர்கிறோம். யாரும் வருத்தப்பட வேண்டாம். மத்திய அரசாங்கம் இவ்வளவு

28th January 1969] [திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு]

ரூபாய்க்குத் திட்டம் போட்டால், நிதியைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டிய சமயம் வருகிறது. ஜனநாயக நாட்டில் நமக்கு பொறுப்பும், அனுபவமும் ஏற்படவேண்டும்.

திரு. கே. அறிவழகன் : தலைவரவர்களே, முன்னால் நமது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு, திட்டம் சொன்ன நேரத்தில் பொக்ரோ தொழிற்சாலைக்கு ஆயிரம் கோடி ரூபாய் மத்திய அரசாங்கம் திட்டத்தில் ஒதுக்கியது. ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஆயிரம் கோடி ரூபாய் ஒதுக்க முற்படுமபோது, தமிழ்நாட்டிற்கு ஆயிரம் கோடி ரூபாய் அண்ணா அவர்கள் கேட்டது தவறானது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கருதுகிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மில்லர் சேர்மென் : இதற்குப் பதில் சொல்ல அவருக்கு நேரம் இல்லை.

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசியபோது, அதாவது ஆயிரம் கோடி திட்டம் என்று குறிப்பிட்ட போது, பொக்ரோ உருக்கலை திட்டம் பற்றி எந்த அளவில் இருந்தது; பேச்சுளவில் இருந்தது என்பது நினைவில்லை. இது பின்னால் உருவானது என்பது என்னுடைய கருத்து. இப்போது குறிப்பிட்டுள்ள இந்தத் திட்டங்கள் சரிவர நிறைவேறும் முயற்சிகளில் நாம் அனைவரும் ஒத்துழைத்து அவைகள் வெற்றிகரமாக நடைபெற வேண்டிய முயற்சிகளில் நாம் ஈடுபட வேண்டும்.

முக்கியமாக மறுபடியும் கூற விரும்புகிறேன். இந்த வறட்சிப் பகுதிகளில் துரிதமாக நிவாரண நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். துரிதமாக மலிவு தானியக் கடைகளை நிறுவ வேண்டும். முக்கியமாக லாட்டரி சீட்டுகள் அங்கே விற்காமல் இருக்கச் செய்யவேண்டும். இது என்னுடைய கடைசியான வேண்டுகோள். ஆகவே அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU D. SANTOSHAM : Mr. Chairman, may I also start by offering my earnest prayers to God Almighty to grant quick and complete recovery to our beloved Chief Minister so that he may be with us within the twelve week's period and resume his responsibilities as head of the affairs of the State?

While generally supporting the motion of thanks to His Excellency for his very lucid, realistic and hope-inspiring address, I wish to mention just a few problems with regard to which I feel that the Government should pay immediate attention. At the outset, I would like to mention that vexed problem of student unrest. It is not a problem peculiar to our State, nor even to our country. But nevertheless, this is a problem that is pretty acute and sufficiently serious in our own State, specially in the Madurai University area which I represent and particularly in Madurai City. The colleges in Madurai have been closed for nearly three weeks because the students are on strike. I feel that our immediate and primary duty both as patriots and as parents is to see that the students get back to the colleges and resume their studies. Sir, before we ask them to go back into the colleges, we also owe a moral duty to them that we redress their genuine grievances, if any. Otherwise, our appeals will fall flat and our attempts will prove futile. It has become a fashion in some political circles to lightly allege that ninety per cent of our students are really in favour of attending colleges and that a small minority of ten per cent who are not prepared to take or are

[Thiru D. Santosham]

[28th January 1969]

afraid of taking the selection examination alone are the cause of all the trouble. That is totally false and misleading. As President of the Madurai Citizens Education Council, I am in close touch with the students and I know their pulse. Though there may be a few—a handful of—blacksheep who may be actuated by ulterior and unworthy motives, the bulk of them are genuinely aggrieved and really alarmed at the continued imposition of Hindi by the Central Government. While on the one hand, the Central Government pay lip service to Nehrujis assurances on the language issue, on the other hand, it has been slowly and silently but steadily and systematically continuing its policy of imposing Hindi. The Hindi news bulletin is only a small brick in the building that seems to be going on all the time. I know that the present Government have been putting up a valiant fight against it. But nevertheless, the Central Government seem to be moving on like a road-roller, disregarding all the representations and protests from the South. It is no wonder then that the students are perturbed and have started an agitation. Even so let me not be misunderstood as in any way justifying the students starting an agitation or going on a strike. All that I say is, we have to be realistic and take note of the fact that they have a just grievance. Unfortunately, the students seem to be of the view that the only way they can capture the eyes and ears, the attention of the Government and the people is by starting an agitation. It is very unfortunate, but that is a fact. It is my view that it is at this point that this unfortunate chain can and should be broken. The Kerala Government set up a Commission recently. That Commission suggested, among other things, that a liaison committee should be set up in all important centres so that the feeling among the students that they could only achieve their objectives through agitations could be put an end to. These liaison committees apprise themselves of the needs and grievances of the students and take them up with the Government and other authorities and redress them. I would request our State Government to immediately set up such liaison committees in all important centres like Madras, Coimbatore, Tiruchirappalli, Madurai, etc., so that the students may be assured and their fears may be allayed to the extent that they need not agitate for their grievances but that their leaders and the parents would take up their grievances and that they would be attended to. Having taken up the cause of the students, I would want the Government then to sternly order the students, not request or appeal to them, but order them back into the colleges and schools, make them study in the college and attend to their studies strictly enforcing the severest sanctions available both under educational rules and the penal laws of the land. There should not be any softness any further, lest one valuable year should be lost to many of our students in their education.

Sir, connected with the problem of student unrest, I would like to refer to three other problems closely connected with it. Firstly, I think the time has come for the Government to undertake

28th January 1969]

[Thiru D. Santosham]

the responsibility for regulating and rationalising admissions to colleges. At present, the students have to run from college to college, pay application form fees in several colleges and get hold of an influential person to recommend them to various principals. Even then they are subjected to so many indignities and disappointments. The result is that at the very outset, they start their college course with bitterness in their hearts. Sir, in the political field we have abolished the Princes and the autonomy of the princely states. I do not know why in the sphere of higher education alone, the principals of private colleges should be allowed to function as petty Maharajahs within their own college campus. Let me illustrate the harm that results from this kind of unlimited autonomy vested with the principals. In Madurai there is a college in which for a particular Science group in the degree course there are 85 sanctioned seats. At the commencement of this academic year, more than 200 candidates who are fully qualified to take that course had sent in their applications. But that Principal gave admission to only 33 of these candidates and left the remaining 52 seats vacant. More than 200 students went without admission for the course. Is it not a colossal, criminal waste of available resources? I am not making a complaint against the college because I am very much interested in the college. I only want the Government should interfere in such cases. Here is a situation in which this kind of unlimited autonomy cannot be allowed to cause such unbearable injustice to students who are anxious to study but are denied the very facilities for education that are available with Government aid.

The second point I would wish to suggest and which came up even during the question hour is the introduction of the system of internal valuation, at every stage. The Hon. the Minister for Education said the other day that this matter was under the consideration of the Government, I do not wish to elaborate the point now. I would like to request the Government to introduce it even before the commencement of the next academic year. Of course, objection has been raised to this system on the ground that the powers given to the Professors and Lecturers are likely to be abused. What power is not likely to be abused? Any power is likely to be abused. I do not think that sufficient enough reason to object to the introduction of this scheme. In this scheme the risk involved is very little. The power is to be exercised by the Professors and Lecturers in the interests of their wards. I therefore say that the Government should act swiftly in this matter and see that the students are made to apply themselves to their studies throughout the year.

The last point which I think has a bearing on the student unrest is the problem of educated unemployment. At page 14 of the Address of the Governor, he has referred to this problem and the context in which it occurs makes it clear that the State Government are quite conscious of the problem. But I only wish to emphasise the bearing that this has on the student unrest

[Thiru D. Santosham]

[28th January 1969]

Recently I was told that for sixty vacancies of bill collectors in the State Electricity Board more than 2000 applications were received and many of them were degree holders. Sir, this problem is a stupendous one. Now the irresponsible and unruly conduct on the part of the students which often causes great pain to many of us is psychologically traceable to this situation. When someone begins to feel a sense of frustration and fear, that even if they pass out of the colleges, all that they have to face is unemployment and underpaid employment, all these problems arise. There are only two ways in which the problem of educated unemployment could be legitimately tackled. Of course, there is the family planning which can have its effects after a number of years. Of the two practical and immediate methods, one is to accelerate the pace of industrial advancement so that there is an increase in occupational avenues. The second is to make agriculture attractive enough so that the educated youth may take to agriculture. Regarding industrial development and advancement, our Government have achieved very signal success in the past and have very ambitious plans both in the near present and for the future. We are very glad that the Salem Steel plant has finally received the approval of the Central Government, though only in principle. There are other plans referred to in the Governor's Address. Among them, particularly as one coming from the southern districts, I am happy about the proposal to establish a fertiliser factory at Tuticorin. I am even more happy to find that the Government have already initiated survey work for finding out how best the salt based industry in that area could be developed. All these are matters for rejoicing. So far so good. But there are also some other matters which cause disappointment. Throughout the Governor's Address, reference to the Sethusamudram Project is conspicuous by its absence. I have always thought that this was closely and intimately connected with the development of Tuticorin Project and consequent economic development in that area. Though some references have been made, there has been no reference to Sethu Canal Project.

Another, rather alarming, rumour that has caused some misgiving to us in Madurai, is that there has been some proposal to close down Samayanallur Thermal power plant and to put up a Bulb Factory in that place, just because the cost of production of electricity at that Thermal power plant is said to be somewhat high. Sir, in the matter of power production, it is rather wrong to go solely on the considerations of cost and that should not be the sole criterion. We all remember that in the days of great electricity scarcity, when there was to be cut, because our hydel projects let us down due to the failure of the monsoons these Thermal Plants saved us from total economic collapse. So in the interest of development of power throughout the State and also having an eye on the possibility of failure of monsoon in some years, I think this Thermal Plant should not be closed down. We wholeheartedly welcome the Bulb Factory in addition to the Thermal Plant, but not as a substitution for the Thermal Plant.

28th January 1969]

[Thiru D. Santosham]

Then I come to educated unemployment. In a country like ours, which is predominantly agrarian economy, any step taken in this direction will substantially relieve educated unemployment. But as at present situate, do you really think that our educated youth can be asked to go to the villages to take up agriculture? Is agriculture attractive enough for educated youth with procurement, Central Ordinances, State Government orders, movement control, price control and other controls? Agriculture to day, is, the most unprofitable and undignified undertaking. In this connection, I would like to recall the saying of Saint Tiruvalluvar :

‘உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்’

In to-day's economy, it is almost a mockery. Agriculturist is a servant to the petty officials, who come in the name of procurement, price control and some other controls. Yet in the Governor's Address, there is no terms whatever that these most irksome controls are to be lifted. Sir, recently you must have all read about a huge racket that took place in a Warehouse.

As one who played a role in that diabolical racket, I would like to say that this is very unfortunate that the political opposition is trying to accuse the Ruling Party of that heinous crime. That was purely a crime purported by criminals. How did it happen? It is because of these controls. These controls offer temptation to the average citizens, and they corrupt officials and afford opportunities to these heinous criminals. This is one of the reasons why I am against controls and prohibition also. All these unfortunate prohibitions affect the morals of our public life. I feel that these controls result in black-marketing and so on. Sir, on the point of agriculture, I would like to make only one remark on the Land Mortgage Banks. In the Governor's address, it has been mentioned that a new policy has fully vindicated itself. It is rather a hasty conclusion. Probably, I think it is based on statistics supplied by the concerned departments in their own interest. I think this is a wrong statement and I earnestly request the Government not to be guided obviously by the statistics supplied by their officials. They must try to find out by actual enquiries. I know personally of applications for pumpsets. Loans are almost sanctioned by the end of 1967—that is, in November or December. The loans have not yet been sanctioned and given and they are still pending. In some cases, due to complicated procedure and red-tape involved, they are unable to get their loans. I hope, Sir, instead of merely accepting the statistics placed before the Ministry, they should call for the number of applications that were pending at the end of 1967, the number of applications disposed of and the number of applications that are still pending. I am sure that will reveal a picture which will make them revise their opinion.

Lastly, Sir, I come to my own special subject 'Law'. The subject of reorganization of Subordinate Judiciary has been engaging the attention of all those involved in administration of

[Thiru D. Santosham]

[28th January 1969]

law for some time past. At present, the judicial officers at the subordinate level are very much discontented. Sir, the magistrate who is recruited finds that he has no avenues for promotion. Out of the Sub-Magistrates, only 30 per cent were able to get selection as District Munsiff, and the rest of them have to remain as Additional First-class Magistrates. The result is that they all feel frustrated. If a judicial officer is frustrated, it is a dangerous situation. It is a most regrettable situation in which our Subordinate judiciary should be. In a recent order, it has been ordered that the District Judges will retire at the age of 58 years, while the others will retire at the age of 55. This involves great hardships to these judicial officers, and many of them feel that they have lost what all they were looking forward to in their life. This should be looked into immediately. Our neighbour—Andhra State—has marched over Tamil Nadu in this respect. I earnestly hope that this matter would engage the attention of the Ministry soon and that some reorganisation will be done under which judicial officers, who are not wanting in efficiency or integrity, have sufficient avenues for promotion. It will be a good encouragement for them to discharge their duties without fear or favour. This is a first thing which should be attended to immediately. In December 1967, I raised an interpellation on the salary of Sub-Magistrates and Additional First Class Magistrates. The posts of Sub-Magistrates were suddenly gazetted and the salary was kept at the same level at which it was before they were gazetted. The consequence was that there was a fall in benefit. They had to lose the medical and educational concessions which they were enjoying as Non-Gazetted Officers. I drew the attention of the Hon. the Minister for Law to it at that time. He almost sympathised with the lot of the magistracy and promised that it would be attended to when the financial position improved. To-day he holds the additional portfolio of Finance, I am sure he would immediately see that this injustice which he had almost accepted is rectified at least in the coming budget.

With these few words, I offer my humble support to the Motion of Thanks for the Address of His Excellency the Governor.

திரு. டி. வி. நாராயணசாமி : பெருமைவாய்ந்த அவைத் தலைவர் வர்களே, கவர்னர் அவர்கள் உரை மீது நன்றி தெரிவிக்கும் முகத் தான் பேச வாய்ப்பு ஏற்பட்டது குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். நேற்றும், இன்றும் கவர்னர் அவர்கள் உரை மீது கனம் உறுப்பினர்கள் தங்களுடைய மனப்போக்கிற்கு ஏற்றவாறு தங்களுடைய கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். அந்த நிலையிலே எனக்கு இங்கு பேச வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் கவர்னர் அவர்கள் உரைக்கு நன்றி தெரிவித்து, அந்த உரையிலே இருக்கின்ற அம்சங்களை எல்லாம் வரவேற்று, நம்முடைய அரசு இன்றையதினம் நாட்டிலே இருக்கின்ற சூழ்நிலைக்கேற்ப நல்ல பல ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறது என்பதற்கான விளக்கங்களைக் காணமுடிகிறது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டு பெருவ மழை தவறி விட்டதின் காரணமாக பல மாவட்டங்களிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற வறட்சியான நிலையைப் போக்க ஆங்காங்கு

28th January 1969] [திரு. டி. வி. நாராயணசாமி]

இருக்கின்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும், பொதுநலத்திலே நாட்டம் கொண்டவர்களும் எடுத்துக்கொள்கிற முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக நம்முடைய அரசு இருக்கிறது. அத்தகைய காரியங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தி, அதற்கு உரிய நடவடிக்கை, நிவாரணப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறது. அதற்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். சிக்கலான சூழ்நிலைகளில் எல்லாம் எந்த அளவிற்கு மக்களுக்கும், மற்றும் விவசாயிகளுக்கும் எந்த அளவிற்கு நன்மைகள் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவிற்கு நம்முடைய அரசு, மற்ற அரசுகளைக் காட்டிலும் முன்னாலே நிற்கிறது என்பதை ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தன்னுடைய காரியங்களின் மூலம் நிரூபித்துக் காட்டிக்கொண்டு வருகிறது. நேற்றையதினம் கனம் உறுப்பினர் ஜெயராம் ரெட்டியார் அவர்கள் பேசும் நேரத்தில் குறிப்பிட்டார்கள், என்றுமே கண்டிராத பஞ்சம் என்று. நான் சின்ன பிள்ளையாக இருக்கும்போது கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதைவிட பயங்கரமான பஞ்சங்களைப் பற்றி. அப்போதேல்லாம் மக்களுக்கு உணவின்றி கஞ்சித் தொட்டிகளைக் கூடத் திறந்துவைத்து மக்களுக்கு முடிந்த அளவிற்கு உணவளித்தார்கள் என்று. அதையெல்லாம் பார்க்கும்போது இன்றைய தினம் நாட்டில் ஒரு பயங்கரமான நிலைமை அப்படியொன்றும் தோன்றிவிடவில்லை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். 1966-ம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருந்த நேரத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்ச நிலைமையைவிட, வரட்சி நிலைமையை விட இன்றைய வரட்சி நிலை சற்று அதிகமாக இருக்கிறது என்றுலும்கூட அதை சமாளிக்கக்கூடிய அளவிற்கு இன்றைய தினம் நமது அரசு முனைந்து நிற்கிறது என்ற மெத்த நம்பிக்கையோடு நாம் இருக்கிறோம்.

மழை பெய்யாத ஒரு சூழ்நிலையிலே விவசாயிகளுக்குத் தேவையான நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து தருவதற்கு கிணறுகளை ஆழப்படுத்தவும் 500 அடி 600 அடிக்குக் கீழ் போர் வெல் என்று சொல்லும் குழாய்க் கிணறுகளைத் தோண்டுவதற்கும் நமது அரசு நல்ல பல் திட்டங்களை வகுத்திருக்கின்றது. இன்னமும் ஆயிரம் அடிக்குக் கீழே குழாய்க் கிணறுகளைத் தோண்டுவதற்கான கருவிகள் நம்மிடம் இருக்குமானால் ஏராளமான இடங்களிலே மழை பெய்யாவிட்டாலும் கூட பூமிக்கு அடியிலே உள்ள நீரை மேலே கொண்டுவந்து விவசாயத்திற்கு அதனைப் பயன்படுத்துவதற்கான சாத்யக்கூறுகள் இருந்திருக்கும். ஆனால் இப்போது அப்படிப்பட்ட சாதனங்கள் நம்மிடம் இல்லை. எனவே அப்படிப்பட்ட உபகரணங்களைக் கொண்டு வந்து வெகு ஆழத்திலுள்ள நீரை மேலே கொண்டுவந்து உபயோகிக்கத்தக்க நல்ல திட்டங்களை எதிர் காலத்தில் நமது அரசு கவனக்கும் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். ஒரு சமயம் நமது பெரு மதிப்பு வாய்ந்த முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது கூட இதைக் குறிப்பிட்டப் பேசினார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட திட்டத்தினை விரைவிலே செயல்படுத்தி விவசாயிகளுக்கு நல்ல நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்காக எந்தெந்த வகையில் நாம் விரைந்து செயல்பட முடியும் என்பதனைக் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று நான் பணிவுன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு நாட்டிலே இன்றைய தினம் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு அமைதியற்ற சூழ்நிலை குறித்து இங்கே உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குறிப்பாக கனம் உறுப்பினர் ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் 'அரசு ஒன்று இருக்கிறது என்ற அளவிற்கு அச்சம் இருக்க வேண்டும்' என்ற அளவிற்குப் பேசினார்கள். 'இரு தரப்பினரும் பலாத்காரமான முறையில், விரும்பத்தக்க முறையில் இடைத் தேர்தல்கள் காலத்திலும் மற்ற நேரங்களிலும் நடந்துகொள்ளுகிறார்கள், இது கூடாது' என்று அவர்கள் உபதேசம் செய்தார்கள். அவர்கள் மிகவும் அனுபவம் பெற்றவர்கள். பெரியவர் உபதேசம் செய்வதற்குப் பொருத்தமானவர் தான். அவரைப்பற்றிக் குறை கூறவில்லை. ஆனால் இதே பெரியார் முன்னாள் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருந்தார். அவர் தலைவராக இருந்த காலத்தில்தான் திரு. காமராஜர் அவர்கள் சாத்திய

[28th January 1969

தோகுதியிலிருந்து போட்டியிட்டார். அப்போது அவரை எதிர்த்து போட்டியிட்ட சதந்திரா கட்சி நண்பர் இராமமூர்த்தி நாயுடுவிற்கு எதிராக எத்தகைய கெட்டுமான செயல்களை அன்றையதினம் ஆளும் கட்சியினராக இருந்த காங்கிரஸ் கட்சியினர் செய்தனர் என்பதை இந்த நேரத்திலே நாம் நினைவு படுத்திக்கொள்வது நம்மை நாமே புனிதப் படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். நாகர்கோவிலில் நடந்து முடிந்த உபதேர்தல் நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிக் கூடச் சொன்னார்கள். அங்கு ஏற்பட்ட நிலைமைகளுக்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அல்ல. நான் இப்படிச் சொல்லுவதற்கு எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அங்கே ஏற்பட்ட பட்ட நிலைமைகளுக்கும் அமளிதுமளிகளுக்கும் காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கட்சிநோக்கோடு இதைக் குறிப்பிடவில்லை. கடந்த காலத்தை எண்ணிப்பார்த்தால், காமராஜர் அவர்களை எதிர்ப்பதற்கு ஆளே இருக்கக்கூடாது என்று பல சந்தர்பங்களில் இந்த ஜனநாயக நாட்டில் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அது சாத்தாராக இருந்தாலும் சரி, விருது நகராக இருந்தாலும் சரி நாகர்கோவிலாக இருந்தாலும் சரி, மற்றும் இந்தியத் துணை கண்டத்திலே எங்கே நின்றாலும் சரி அவரை எதிர்ப்பதற்கு ஆள் இல்லை என்று சொல்லத்தக்க எவ்விற்கு அவர் தன் நிகரில்லாத தலைவர் என்று காணிப்பதற்குப் பல சந்தர்பங்களில் காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சி செய்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தான் 1957-ம் ஆண்டில் இங்கே மேல் அவையில் இப்போது உறுப்பினராக வீற்றிருக்கும் மதிப்பு வாய்ந்த ஜெயராம் ரெட்டியார் அவர்கள் இடையிலே காங்கிரசை விட்டு விலகி காமராஜர் அவர்கள் எதிர்த்து நின்றார்கள். அதையொட்டி ஏற்பட்ட புயல் அவரால் தாங்க முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் மீண்டும் காங்கிரசிலேயே சேர வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அந்த வட்டாரத்து மக்கள் பேசிக் கொள்ளுகிறதைக் கேட்டிருக்கிறேன். எதிர்ப்பதற்கு யாரும் இல்லை என்று சொல்லுவதுதான் சிறந்த ஜனநாயகம் என்று எண்ணிக் கொண்டு இருந்த காலத்தில்தான் போலீஸ் ஸ்டேஷனையே எட்டிப்பார்க்காது இருக்கும் ஒரு சிறந்த விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பி. ஏ. பட்டாரியான இராமமூர்த்தி அவர்கள் காமராஜர் அவர்களை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டார்கள். இப்படி போட்டியிட்ட பாவத்திற்காக எந்தக் குற்றமும் செய்யாத அந்தக் குடும்பத்தினரை எவ்வளவு பெரிய கேவில்க்க வைத்து ஸெஷன்ஸ் கோர்ட்டு வரையில் அவர்களைக் கொண்டு போய் கண்டசியில் அவர்கள் மீது எந்தக் குற்றமும் நிரூபிக்கப்படவில்லை என்று கோர்ட்டில் தள்ளிவிட்டதைப் பார்த்தோம். காங்கிரஸ்காரர்கள் எப்படி வன்முறையில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை எடுத்து காட்டுவதற்குச் சிறந்த சான்றாக இது ஒன்றை மட்டும் கூறினேன். அத்தகைய போக்கின் எதிரொலியாகத்தான் நாகர்கோவிலிலும் பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தனவேயன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை. ஜனநாயகம் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்றால், ஒருவருக்கு எதிர்ப்பதற்கே ஆள் இல்லை என்ற நிலைமை தோற்றுவிக்கப்பட்டுவிட்டால் ஜனநாயகம் சேரிவிடப்பாதையை நோக்கிப் போகத்தலைப்பட்டு விடும் என்ற நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் அங்கே காமராஜ் அவர்களை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டார்களே தவிர காமராஜ் அவர்கள் வரக்கூடாது; காமராஜ் அவர்களை அரசியலில் அடியோடு கவிழ்த்துவிட வேண்டும், அதற்காக எப்படியாவது அதிகாரங்களை துஷ்பிரயோகம் செய்தாவது எப்படியாவது வெற்றி பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அங்கே முன்னேற்றக் கழகம் தேர்தல் காரியங்களில் ஈடுபடவில்லை. ஜனநாயகக் கடைமைகளை ஆற்றினார்கள், அவ்வளவுதான். ஆனால் நிச்சயமாக வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடவில்லை முன்னேற்றக் கழகத்தவர் என்பதை மட்டும் நான் சொல்லிக் கொள்ளக் கடைம்பட்டுள்ளேன். இன்னும் சொல்லப் போனால் அங்கே இருந்த, நாகர்கோவிலிலிருந்து வந்த நமது தோழர்கள் எல்லாம் குறைபட்டுக் கொண்டார்கள், என்ன அக்கிரமம், காங்கிரஸ் கட்சி ஆளும் கட்சியாக இருந்தபோதும் நாம் தாக்கப்பட்டோம், குத்தப்பட்டோம், ஏசப்பட்டோம், இப்போது காங்கிரஸ் எதிர்க்கட்சியாக

28th January 1969] [திரு. டி. வி. நாராயணசாமி]

இருக்கும்போதும் நாம் தாக்கப்படுகிறோம், குத்தப்படுகிறோம், இதற்கு முடிவே இல்லை, என்று மனக்குமுறலோடு பலர் என்னிடம் உங்க லையத்தார்கள். நான் சொன்னேன், 'தென்னகத்தின் காந்தியாய் பேரறிஞர் நம் அண்ணு அவர்கள் அன்றைய தினம் நமக்கு இட் கட்டளைப்படி எதையும் தாங்கும் இதயம் படைத்தவர்களாக இந்த நாட்டில் நாம் அல்லல்களை ஏற்றுக்கொள்ள தயாராயிருக்க வேண்டுமே தவிர, உண்மையான ஜனநாயகப் பண்பைப் பேணி வளர்த்து அதற்காக நாம் நம்மை பலியாக்கிக்கொண்டாவது ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே தவிர நாம் பதிலுக்கு பதிலாக எது ஒன்றையும் செய்யக் கூடாது' என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறினேன். எனவே இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு, என். ஆர். தியாகராஜன் போன்றவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுவதெல்லாம் 'உங்கள் கட்சியில் இருப்பவர்களைக் கொஞ்சம் அமைதி காத்து இருக்கச் சொல்லுவதுதான் உங்களுடைய தலையாய கடமையாகும்' என்பதுதான். இதை விட்டு விட்டு பின்னையையும் கிள்ளிவிட்டு தொட்டிலையும் ஆட்டுவதற்கு ஒப்பு ஜனநாயகத்திற்குப் புறம்பான செயல்களில் ஈடுபடவார்களுக்கு பாதுகாப்பும் பாராட்டுதல்களையும் தந்துவிட்டு பிறகு அது நடந்துவிட்டது, இது நடந்துவிட்டது என்று சொல்லுவதில் அர்த்தமே இல்லை. அன்றைக்குப் பார்த்தோம், ஊர்வலம் என்ற பெயரில் ஒரு பெருங் கூட்டத்தைக் கூட்டி வந்து 'முரசொலி' அலுவலகத்திற்கு முன்பு வந்தபோது நாவால் சொல்லக்கூட கூசவேண்டிய தகாத மொழிகளைப் பேசி கலவரங்களைத் தூண்டிவிட்டுப் போவது ஜனநாயகத்திற்கு உகந்தது தானா என்று அவர்கள் சிந்தித்து எதிர்காலத்தில் ஜனநாயக வளர்ச்சிக்கு ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்து, நாட்டில் நல்ல அமைதியை நிலை நாட்டுவதற்கு ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்கள் பேசிய தர்மத்தையும் நீதியையும் நிலை நாட்டுவதற்கு காங்கிரஸ்காரர் கள்தான் முயல் வேண்டுமே தவிர, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே பொருத்த மட்டில், அவர்கள் மிகவும் பொறுமையுடனும் கணயித்துடனும் நிதானத்தோடும் செயல்பட்டு வருகிறார்கள் என்பதை ரா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடு அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஓரளவிற்கு இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவகையில்தான் அவர்கள் ஆற்றிய உரையும் அமைந்திருக்கிறது என்றே நான் கருதுகிறேன். நாட்டின் நலன்களில் அக்கறை கொண்டவர்கள், ஜனநாயக வளர்ச்சிக்காக தங்களை அதில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அதில் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு என்று வற்புறுத்தி சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதோ நாங்கள்தான் சுதந்திரத்தைப் பெற்றோம், எனவே அது ஏதோ ஒரு சாராருக்கே உண்டு ஒன்று என்று யாரும் எண்ணிவிட வேண்டாம். ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், ஜனநாயகத்தின் பெயரால் யதேச்சாதிகாரத்தைச் செலுத்தும் கட்சி மனப் பான்மை போகவேண்டும்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எத்தனையோ அல்லல்களுக்கு மத்தியில், தொல்லைகளுக்கு மத்தியில் பருவ மழை தவறியும்கூட நல்ல அமைதியான முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது என்பதை இங்கு பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இங்குள்ள கிளர்ச்சிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிற நேரத்தில், மாணவர்கள் நடத்தும் கிளர்ச்சிகளைப்பற்றிக் கூறி மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள் அங்கத்தினர் நண்பர்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல், வட நாட்டோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் நேரத்தில், இங்குள்ள கிளர்ச்சிகள் அவ்வளவு அதிகம் என்று சொல்ல முடியாது. மேலும் மேலும் அமைதி காப்பதற்கும் நம்முடைய தமிழகத்தின் மரியாதையை நல்ல முறையில் காப்பாற்றுவதற்கும் எதிர்காலத்தில் நல்லதொரு சூழ்நிலை உருவாவ தற்கும் அருமை காங்கிரஸ் நண்பர்களும் மற்றவர்களும் மற்ற கட்சிக் காரர்களும் பாடுபட வேண்டும். தஞ்சையில கீழ் வெண்மணி கிராமத்தில் நடந்த அத்தகைய கோர சம்பவம் எப்படி நடந்தது என்று சிந்தக்கிற நேரத்தில் அரசியல் கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் சகோதர உணர்ச்சி, தோழமை உணர்ச்சி இல்லாமல், மனிதாபிமானம் இல்லாமல் அந்த அளவுக்கு கொடுமையான சமூக விரோதிகளாக மாறி வருகிறார்கள்

[திரு. டி. வி. நாராயணசாமி]

[28th January 1969]

என்பதற்கு கீழ் வெண்மணி சம்பவம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். ஆகவே சம்பந்தப்பட்ட எல்லோரும் குறிப்பாக அரசியலில் இருப்பவர்கள் அறவழியில் நின்று தங்களுடைய கருத்துக்களை ஜனநாயக வழியில் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று முயல்வேண்டுமே தவிர, அராஜகத்தைத் தூண்டிவிட்டு அதிலே அரசியல் லாபத்தைப்பெற விரும்புகிற அத்தகைய கீழான போக்கு எதிர்காலத்தில் நிச்சயமாக ஜனநாயகத்துக்கு எந்தவித நல்ல வளர்ச்சியையும் கொடுக்காது என்ற என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கவர்னர் உரையினை நான் வர வேற்கிறேன். இதிலே உள்ள நல்ல அம்சங்களை நான் பாராட்டி குறிப்பாக நான் கலையுலகத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கிற காரணத்தால் கலையுலக உறுப்பினராகவும் இந்த மன்றத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் ஒரு வேண்டுமோ விடுகிறேன். சினிமாத் துறை மூலமாக நாட்டிலே நல்லொழுக்கத்தையும் நல்ல அரசியல் நெறியையும் உண்டாக்க முடியும் என்பது இன்றைய அமைச்சரவைக்குத் தெரியாதது அல்ல. அமைச்சரவையில் இருக்கிறவர்கள் நல்ல கலை வல்லுனர்கள், கலையைப்பற்றித் தெரிந்தவர்கள். ஆகவே எதிர்காலத்தில் கலத்துறைக்கு நல்ல பொறுப்பு அளித்து, நல்ல அரசியலையும் நல்லொழுக்கத்தையும் நல்ல பண்பாட்டையும் நாட்டிலே உருவாக்குவதற்கு இந்தத் துறையை எந்த அளவுக்கு விகுதியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியுமோ அந்த அளவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொண்டு என் வணக்கத்தைக் கூறி முடிக்கிறேன்.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTI: Mr. Chairman, Sir, I wish to make a few observations on the Governor's Address. With a stable Government like ours, it is a pity that avoidable ugly incidents like the one which took place in the district of Thanjavur have been allowed to occur. With a little forethought and with a little effort on the part of the Minister for Agriculture and the Minister for Labour, these incidents could have been averted, I feel. If in the course of the few months preceding the harvest—for all of us know when the harvest season begins—they had only taken the trouble to call for a tripartite conference between the land-lords and the labour leaders, the agricultural wages could have been very easily fixed and, at the same time, all the parties should have been made to feel that the Government were going to be very firm. If only this had been done, I am sure much of what occurred could have been easily avoided. I only feel that at least in the future proper steps should be taken for once the agricultural wages are fixed—as was mentioned yesterday, these wages are going to be paid only in commodity and not in cash—they may not vary very much so that a certain amount of stability will also be assured and the recent disturbances which have cropped up in the industrial sphere tarnishing the name of Tamil Nadu State, which boasted once of one industry a day, may not recur. I hope the same feature will not be allowed to sow its seeds in the agrarian field also bringing down the fair name of the Tamil Nadu State. In the neighbouring State some steps taken in proper time have enabled the agricultural operations to go on peacefully.

Yesterday mention was made here about redrawing the syllabuses of the engineering courses. This will probably be the appropriate time to redraw the syllabus of the Home Science course also. Tamil Nadu which has boasted of the holding of the World

28th January 1969] [Thirumathi Lakshmi Krishnamurti]

Vegetarian Conference last year has not bestowed its time or attention much on this, I am afraid. There is only a common syllabus for the Home Science course, according to which even students who come from traditionally vegetarian families are forced to learn and undergo non-vegetarian courses to appear for the examination. It is really a pity that we who boast of vegetarianism should have thought of providing a course which will enable students to take up this subject. I hope the Education Minister will bestow enough attention on this and a fresh syllabus will be drawn to enable such students also to appear for the examination.

4-40
p.m.

Although I have mentioned this in the previous sessions of the Council, I am afraid, little has been done. I am referring to moral instruction, which once used to be given in all schools. We hear so much of indiscipline and unrest among all sections, especially among the students. While we talk of a secular State, sometimes we get confused. Teaching of ethics and morals need not be confused with teaching of a particular religion. If we do not teach the younger generation what they ought to know, I am afraid, we cannot blame them and we will have to share most of the blame for their misdemeanour. I plead that at least two periods should be set apart in every high school for this very important subject of moral education.

Our leader complained that letters written to the Department of Transport were still unacknowledged. I repeat the same complaint here. I have a similar complaint to make and a similar experience to narrate regarding another Department—the Madras Government Milk and Dairy Project. It was recently given to understand that surplus milk was available and that anybody could go and ask and get extra milk. But when extra milk cards are asked for, they are not given even to regular customers. Nothing is given. I am afraid the milk vendors go and get all these extra bottles of milk in the early morning. Bottles are opened and reopened with the result that we are forced to pay ten paise extra for each bottle to these people, if we want extra milk.

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN : Did you bring it to the notice of the Government?

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTI : Three months ago, I wrote a letter to the Milk Commissioner and its receipt is still unacknowledged. I did not want to bother the Minister or the Government when there is a competent officer employed who should be able to deal with such minor things. I do hope that with the growing population in the City, the Milk Department will be able to work much more efficiently and satisfy all customers.

Next I come to relief to pensioners. This has been mentioned year after year, term after term. But I am afraid, nothing tangible has yet been done. I wish to add my humble voice and bring to

[Thirumathi Lakshmi Krishnamurti] [28th January 1969]

the notice of the Government another category of pensioners, another species called the destitute widow. The present Government, with this lottery scheme, is probably reaping a crore of rupees every month and I would not be surprised if the Hon. Minister presents a surplus budget this year, instead of a deficit budget. Finances should be no bar as far as relief to this category is concerned. Some help should be given to alleviate the sufferings of these destitute widows. I had asked for the number of such destitutes but the Government did not seem to have data. I may guess it is a few hundreds or may be one or two thousands. We are boasting of a Welfare State and we should extend help to these destitute widows, if we do not want to drive them into the streets.

Drought in the districts has been mentioned by Members. But I am afraid a metropolitan area like Madras has already begun to experience drought conditions. People are complaining of scarcity of water even now in the month of January. I shudder to think of the summer months. I know this is a problem mainly of the Madras Corporation. But it is going to be a colossal one. The Corporation, I think, needs all the help from the Government to see that at least safe, drinking water-supply is assured.

Regarding road transport, I have personal experience as I come by road from Kumli to Madras. I find that lorry accidents are increasing in number, irrespective of the complexion of the Government. These are something like the drought which does not concern the Government. But adequate steps should be taken for the safety of the travelling public. It is so gruesome that it only makes us nervous.

Many of our problems could be set right at least in the distant future if proper family planning is carried out. We seem to be rather doubtful about the success of this programme. I am afraid we are having double standards in carrying out this family planning programme. With one hand, we spend lot of money on this, money given so generously by the Central Government. At the same time, we are extending maternity benefits and other benefits and taxing the bachelor unnecessarily. So, the programme has become a self-defeating one. I do hope that the Government will seriously consider this and come to some understanding with the industrialists as far as organised labour is concerned. For instance in some of the tea estates from where I come, extra maternity benefit is given to any person who undertakes to get herself sterilised. In the same manner, I am sure, industry will be forthcoming to co-operate, if this is negotiated from the Government point of view, of course, in consultation with labour leaders. As far as maternity leave is concerned, I do not think it would be very helpful to the family planning scheme, if the Government go on extending maternity leave without any consideration at all to the number of children. At least from the fourth, it should be curtailed.

28th January 1969]

THIRU S. RAGHAVANANDAM : It is only two months' leave.

THIRU K. ARIVAZHAGAN : Three months from the date of delivery.

THIRUMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTI : I, being a mother, am more competent to talk about this. (laughter). If the hon. Member is so considerate, he should join our band-wagon and see that more men go in for sterilisation.

Mention was made here by the last speaker before me—Thiru D. V. Narayanaswami—that they are here to protect democracy. It is a very welcome sentiment and I am sure everybody will agree that if only the Congress Party wanted a unitary or one-party Government, it could have had it. Because we are firm believers in democracy, we want other parties to flourish. Ugly incidents have taken place and I am sure, with political maturity, all these will disappear in course of time. If we feel that a man of the stature of Kamaraj should have got in unopposed, I do not think it is very wrong. People like Churchill and Attlee in the United Kingdom have been allowed to get in from the same constituency for years together practically unopposed. They have rendered so much service to the motherland that none of us need feel ashamed about it.

One more point I would like to bring to your attention, rather the attention of the concerned Minister. I think it is the Education Minister. I am told that the Connemara Public Library has been given a splendid new building. But unfortunately the library has not been shifted to the new building for the last four years. I have been trying to find out in vain the difficulties in the way of such shifting, when there is so much scarcity of space in the present building. I do hope, Sir, that it would be shifted to the new building soon so that research scholars can go and utilise the library well. Thank you.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஆளுநரின் பேருரைக்கு நன்றி நவிலும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து எனது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற முன்வருகிறேன். முதலில் நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின் உடல்நலம் விரைவில் குணம் அடைந்து நமது நாட்டுக்கு நல்வழி காட்ட அவர் பணி சிறக்கும் வகையில் இறை அருள் புரிய வேண்டுமென்ற பிரார்த்தனையோடு நான் ஆரம்பிக்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்களின் பேருரையிலே இப்போது நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கிற பருவநிலை தவறியதைக் குறித்தும் அதற்கு அரசு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும் மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டு நம்பிக்கையும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 75 படி கொண்ட ஒரு கோட்டை நெல் இந்த நிலையிலும் கூட 60 ரூபாய்க்கு மேல் போகாமல் இருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக 60 ரூபாய் விலை என்ற நிலை இருந்தது உண்டு. இப்போது 60 ரூபாய்க்கு மேல் போகவில்லை. அதற்குக் காரணம் கேரள பார்ட்டில் அரிசி கடத்துவதை மிகக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்து நிறுத்தியது தான் என்ற நான் நினைக்கிறேன். நமது உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அந்தப் பகுதியில் ஒரு தடவை எல்லைப்புறங்களில் எல்லாம் நடந்தே சென்று பார்த்து

4-50
P.m

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

[28th January 1969]

நல்ல முறையில் காவல் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. வாங்கி உண்பவர்கள் என்ற நிலையில் பாராட்டுதற் குரியது என்றாலும் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகள் என்ற நிலையில் அந்தப் பகுதியில் விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் தவறில்லை என்று நினைக்கிறேன். அந்த நிலையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உற்பத்தியாகும் சம்பா நெல்லை இப்போதிருக்கிற நடுத்தர ரகத்திலிருந்து முதல் ரகமாக மாற்றி அதனுடைய விலையை உயர்த்தினால் அந்தப் பாதக நிலை சாதக நிலையாக மாறிவிடும் என்று சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இப்போது கூட சில நெல் வகைகளை முதல் ரகமாக உயர்த்த அறிக்கை வெளியிடப் பட்டது. அந்தப் பகுதியில் உற்பத்தியாகும் சம்பா நெல்லை முதல் ரகமாக ஆக்குவதற்கு, ஒரு வேளை எல்லாக் கட்சியினரும் அங்கே முகாமிட்டு இருந்தபோது அந்த அரிசியை எல்லோரும் பரிசீலனை செய்திருப்பார்கள், உண்டிருப்பார்கள், அது பெரிய அரிசியாக இருப்பதால், சிகப்பு அரிசியாக இருப்பதால் எப்படி முதல் ரகமாக்குவது என்ற ஒரு வினாவைக்கூட ஒரு சாரார் எழுப்பலாம். ஆனால் முதல் ரகம் என்று சொல்வது அரிசியின் தரத்தை வைத்து அல்ல; அது உண்பவரின் விருப்ப நிலையைப் பொருத்தது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள ஜனங்கள் அந்த அரிசியைத் தான் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். வெள்ளை அரிசியைக் கொடுத்தாலும் கூட நாங்கள் விரும்புகிறதில்லை. உண்பாருக்கு சம்பா என்பார்கள். நல்ல உணவை உட்கொள்ளும் உடல் உள்ளவர்கள் சம்பா அரிசியை உண்கிறார்கள். அதில் நல்ல சத்து வைப்பின் உள்வாது என்று நிபுணர்களும் சொல்லியிருப்பதால், அதை முதல் ரகம் என்று போட்டு அதற்குரிய விலையை உயர்த்தினால், அந்தப் பகுதியில் வாழுகிற விவசாயிகள் அதை அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்களுக்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அது தான் விவசாயிகளின் கருத்தும் கூட.

அடுத்து, விவசாயிகளுக்கு எந்த அளவுக்கு ஊக்கம் அளிக்கப்படுகிறது என்று விரிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கிணறுகள் வெட்டப்பட்டு புதிய புதிய வழிகளிலே தண்ணீர் கொண்டு வரும் முறைகளை எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மேலும் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தால், பற்றாக்க குறையைக் குறைக்கமுடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஆலத்தறை ஆறு திட்டம் இருக்கிறது. கோதையாறு திட்டத்தில் 7 அணைகள் கட்டப்படவேண்டும்; 5 அணைகள் தான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் முடிக்கப்பட்டால், அந்தத் தண்ணீர் மிகுதியை திருநெல்வேலி மாவட்டத்துக்குக் கொண்டு வரலாம். கோதையாறிலிருந்து திருநெல்வேலிக்கு தண்ணீர் கொண்டுவர இராமநாதபுரம் கால்வாய் வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் தண்ணீர் வரவில்லை. அதை நிறைவேற்றினால், இந்த மாநிலத்தின் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க வசதியாக இருக்கும் என்று முதலில் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல், இன்றைக்கு நிலவி வரும் மாணவர் பட்ட நிலை, அமைதியின்மையைப் பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் நண்பர் சந்தோஷம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கல்லூரி முதல்வர்கள் எல்லாம் குட்டி ராஜாக்களாக இருக்கிறார்கள் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நானும் ஒரு கல்லூரியின் முதல்வர்; ஒரு வேளை என்னையும் சேர்த்து அவர் குறிப்பிட்டாரோ என்னவோ, அந்த நிலை இல்லை என்பதை அவர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டுவது என் கடமை. ஒரு குறிப்பிட்ட கல்லூரியில் 52 இடம் இருந்தது, விஞ்ஞானப் பிரிவுக்கு, 24 இடத்துக்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு நிறுத்திக் கொண்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். அல்லது 85 இடம் இருந்தது, 52 இடத்தை நிறுத்திக்கொண்டார்கள் என்று சொல்லியிருக்கலாம். அந்தக் கல்லூரி முதல்வருக்குத் தான் தெரியும் அங்குள்ள இடவசதி, ஆய்வுக்கூட வசதி எல்லாம். ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் 40 சதுர அடி வீதம் உள்ள ஒரு விஞ்ஞானக் கூடம் தேவை. விலங்கியல், தாவர இயல் பிரிவு என்றால் மைக்ரால்கோப் தனித்தனியாக வேண்டும். அதை எல்லாம் கவனித்துத்தான் முதல்வர்

28th January 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

குறிப்பிட்ட இடத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டிருப்பார். சர்வாதிகாரி போல் நடந்துகொண்டிருக்க முடியாது. என்னுடைய கல்லூரியிலேயே 36 இடத்துக்கு 24-ஓடு நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். என்னையும் அந்த சர்வாதிகாரி கூட்டத்தோடு சேர்த்துக்கொள்கிறாரா? இட வசதியின்மை விஞ்ஞானக் கருவிகள் பெறுவதில் உள்ள பணத் தட்டுப்பாடு முதலிய பல காரணங்கள் இருக்கின்றன.

மாணவர்களிடையே உள்ள பீதியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே அவர்கள் பீதியடைந்து தான் இருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. சில மாநிலங்களில் உள்ளவர்கள் வெறும் இந்தியை மட்டும் படித்துவிட்டு யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன், ஸ்டேட் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம் வேலைக்குப் போய்விடலாம். இங்கு நாம் மூன்று மொழிகள் படிக்க வேண்டி வருமே என்ற அச்சம் இல்லாமல் மத்தியிலே அதை அகற்றவேண்டிய பொறுப்பு நம் அரசுக்கும் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் உண்டு என்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொண்டதாகவும் சொன்னால், அவர்கள் அமைதியாக இருப்பார்கள். உண்மையில் முசும்பர் மாதம் 14-ந்தேதி இந்தி செய்தி அறிவிப்பை எதிர்த்து மாணவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ய முனைந்தபோது மாணவர்களுக்குத் தேர்வு இருந்தது, பலர் சொல்கிறார்கள், தேர்வுக்கு அஞ்சி கிளர்ச்சி நடக்கிறது என்று. அப்படி ஒரு கருத்து இருக்கலாம். ஆனால் எதுவு கல்லூரியில் முசும்பர் 14-ல் தேர்வு வைக்கப்பட்டிருந்தது. மாணவர்கள் மத்தியில் இந்தக் கருத்து இருக்கிறது என்று தெரிந்து அத்தனை பேரையும் அமைத்துப் பேசினேன். எனது கருத்தும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்தி எதிர்ப்பின் பொருட்டு நான் ஒரு நிலையிலிருந்து ஒரு நிலைக்கு வந்தவன் என்பதும் தெரியும். அவர்கள் கருத்தை ஆதரிக்கிறவன் என்ற நிலையில் இருப்பதால் என்னுடைய சொல்லை அவர்கள் ஏற்றார்கள். கல்லூரியில் பிளான்ங் டிபார்ட்மென்ட் இருக்கிறது. சோஷியல் சர்வீஸ் லீக் இருக்கிறது. இரண்டையும் கொண்டு நாகர்கோவிலில் இருக்கிற வானொலிப் பெட்டி வைத்திருக்கிறவர்களுடைய புள்ளிவிவரத்தை சேகரித்து அவர்களை விட்டு ஒரு அல்டிமேட்டம் சொடுக்கச் செய்வோம். நாமும் கொடுப்போம். இந்தத் திட்டத்தை மாற்றும்படி ஏற்பாடு செய்வோம். அதற்கு நானே பொறுப்பேற்று நடத்துகிறேன் என்று சொல்லியதும் அத்தனை பேரும் தேர்வு எழுதினார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தேர்வின்றி பல கல்லூரிகள் மூடப்பட்டிருந்தன. என்னுடைய கல்லூரியில் தேர்வு நடந்தது. மாணவர்களுக்குக் கல்லூரி முதல்வர் மீதும் பேராசிரியர் மீதும் நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். இந்த அரசின் மீது நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். இருக்கிறது. எல்லாக் கல்லூரிகளில் உள்ள மாணவர்களுக்கும் தலைவர்கள், கல்லூரி முதல்வர்கள் அதை ஏற்று நடத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தால், இந்த அமைதியின்மை இருக்காது. மாணவர்களின் எண்ணிக்கையைக் கல்லூரிகளில் கூட்டிக் கொண்டே செல்கிறார்கள். மதுரையில் ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் 1,700 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். கற்பிக்கிற வசதியில்லாமல் மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டே போனால், என்ன செய்வது? கல்லூரியின் பாடத்திட்டங்களைப் பற்றி மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள அமைதியின்மையைக் குறைப்பதற்கு மாணவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் கொண்ட மன்றம், அதாவது கோர்ட் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சில ஆசிரியர்கள் அதைக்கேட்டு அஞ்சினார்கள். கோர்ட் என்றுதான் சொல்லப்பட்டதே தவிர, மாணவர்கள் கோர்ட் என்று இல்லை. அதில் முதல்வர்களும் இருப்பார்கள், மாணவர்களும் இருப்பார்கள் என்று நான் சொன்னேன். பாடத்திட்டங்களில் சில மாற்றங்கள் நாம் ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். இப்போது கல்லூரிகளில் மூன்று ஆண்டு பட்டதாரி வகுப்பு படிக்கும் மாணவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். வெறும் தேர்வு எழுதவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய தேர்வு முறையைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் வேறு தொழிலைச் செய்துகொண்டு படிக்கமுடியாது. அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பட்டதாரி வகுப்புக்கு கட்டணம் செலுத்துகிறார்கள். மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் இத்தனை விரிவுரைகளை அவர்கள் கேட்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. அப்படி ஒரு சுதந்திரம் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th January 1969]

முன்று ஆண்டுகள் பொருளாதாரம் எடுத்துப் படிக்கும் ஒரு மாணவன் ஆண்டுக்கு 100 விரிவுரை கேட்கவேண்டும். நான்காண்டுகளுக்கு 11 பேராசிரியர்கள் விரிவுரை நடத்துவார்கள். அவற்றைக் கேட்கவேண்டும். கல்லூரி முதல்வர் ஒரு மாணவன் 100 விரிவுரை கேட்டிருக்கிறான் என்று சான்று அளித்தால், அவர்களுக்குத் தேர்வு அளிப்பார்கள். கோர்சை முடித்துவிட்டு தேர்வு எழுதவும் வசதியிருக்கிறது. வேலை செய்கிறவர்கள் இங்கே படிக்க முடியவில்லை. படித்துவிட்டு வேலை தேடுகிறார்கள் இங்கே. இதைப்பற்றி கல்வியாளர்கள் ஆர அமர சிந்தித்து கல்வி முறையில் புதிய முறையைப் புகுத்தி வேலைக்கு என்று படிப்பது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. என்று வைத்துக்கொண்டு அதற்குப் பிறகு தகுதியை உயர்த்துவதற்கு வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு படிக்கும் நிலை வேண்டும். வேலை பார்ப்பவர்களைக் கல்லூரியில் சேர்த்தால், ஸ்டடரைக் போன்ற கல்வரங்கள் வருமே என்று சொல்வார்கள். என்னுடைய கல்லூரியில் எனக்கு ஒப்பான வயதுள்ள மாணவர்களைக் கூட சேர்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் தொல்லை கொடுப்பார்கள் என்று மற்றவர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் அவர்கள் தான் பொறுப்பை உணர்ந்து படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது என்னுடைய கருத்து. மாண்புமிகு கல்வியமைச்சரின் கவனத்திற்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்லூரி முதல்வர்கள் மகாநாடு போன்றவை சென்னையில் மட்டுமே கூட்டிக் கொள்ளப்படுகின்றன. பக்கத்தில் இருப்பதால் அப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதில் ஏற்படும் சில முடிவுகள் மதுரைக்கு வராமலேயே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகையால் மதுரையிலும் இதைப் போன்ற மகாநாடுகள் கூட்டினால் நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் கன்னியாகுமரி-திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதி. ஆசிரியர்களுடைய நிலையை சட்டமன்றத்திற்கு வந்த நாள் முதல் இதுவரையிலும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழகத்தோடு இணைந்த பிறகு, அந்த இணைப்பில் எழுந்த பிரச்சனைகள் இன்று வரையில் திராமல் இருக்கின்றன. பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. அந்த வேலைகளை இணைத்தபோதே தீர்ந்திருக்கவேண்டும். அந்த அரசாங்கமும் முடிக்கவில்லை. இப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். கல்வி இலாகா அதிகாரிகளால் பல இடையூறுகள் தடைகள் ஏற்படுகின்றன. இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் வந்தபோதும் அதைச் சுட்டிச் சொல்லியிருக்கிறேன். பல ஆசிரியர்களிடமிருந்து அதிகமாகச் சம்பளம் பெற்றுவிட்டதாக அதைத் திரும்பப் பெறுகிற உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டு அதனைக்கண்டு அதிர்ச்சியடைந்து ஆசிரியர்கள் அவை நிலையில் அங்கேயிருக்கிறார்கள். ரூ. 90-140 என்று ஒரு ஸ்கேல் உண்டு. செகண்டரிகிரேடு பட்டதாரிக்கு ரூ. 140-250 இருக்கிறது. இவர்களில் பலர் அதிகமாகப் பெற்றுவிட்டார்கள் என்று 500 என்றும் 1,000 என்றும் திரும்பக் கேட்டு தீவிரமாக இப்போது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதனால் சென்ற மாதம் சில ஆசிரியர்கள் சம்பளம் பெறாமலேயே இருந்திருக்கிறார்கள். சம்பளம் பெறவிட்டால் நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று கல்வி அதிகாரிகளிடமிருந்து அறிவிப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருவாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து இணைந்த ஆசிரியர்கள் அதிகம் சம்பளம் பெற்றுவிட்டதாக திரும்பப்பெறும் உத்திரவு இருக்குமானால் அதை உடனடியாக தடை பிறப்பித்து நிறுத்திவைத்து நல்ல பரிசீலனைக்குப் பிறகு அதைத் தள்ளுபடி செய்யவேண்டும். ரூ. 140 சம்பளம் பெறுகிற ஆசிரியரிடத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் திரும்பக் கட்டவேண்டுமென்று மாதம் ரூ. 25 பிடிக்கப்பட்டால் அவர்களுடைய நிலை என்ன வாகும் என்று நாம் சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையில் அவர்கள் அதிகமாகப் பெற்றிருந்தால் திரும்பக் கட்டவேண்டியதுதான். அவர்களுடைய குறையினால் அதிகம் பெறவில்லை. 1957லேயே இணைப்பையொட்டி அரசாங்க ஆணை இருக்கிறது. 2184 ஆணை என்று அதற்குப் பெயர். அதன்படி ஒரு ஆண்டிற்குள் இணைப்பு முடிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இன்னும் முடிக்கப்படவில்லை. அதனால் ரூ. 90-140 வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். 1963-ல் ரூ. 90-110 தான் வாங்கலாம், 140 வாங்கக் கூடாது என்று அவர்கள் சட்டத்தைத் திருத்திப் பிறப்பித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அதிகமாக வாங்கிவிட்டதாக குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

28th January 1969]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

திருவாரங்கூர்—கொச்சியில் உள்ள செகண்டரி ஆசிரியர்களுக்கு என்ன கல்வி தகுதியுண்டோ அதுவே போதுமானது. அங்குள்ள கல்வி முறை வேறு, இங்குள்ள கல்வி முறை வேறு. மாநில மொழிக்கு அங்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தார்கள். நம்முடைய நாட்டில் ஆங்கிலேயர் வைத்துச் சென்ற கல்வி அப்படியே இருந்தது. அங்கே தமிழ் ஹையர்-உயர் வகுப்பு, மலையாளம் உயர்வகுப்பு என்று வைத்திருந்தார்கள். அதைத் தேறியவர்களும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேறியவர்களும் சமமாகக் கருதப்பட்டார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-க்கு 11 வருஷம் என்றால் மலையாள தமிழ் உயர் வகுப்புக்கு 9 வருஷம். ஆகவே இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதினர் கள். ஒன்றாக ஆசிரியர் பயிற்சிக்குப் போனார்கள். ஒன்றாகவே செகண்டரி கிரேடாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். தமிழ் உயர்வகுப்பு எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-க்கு சமமாகாது. ஆகவே ரூ. 90-125 சம்பளம்தான் வாங்கலாம், ரூ. 90-140 வாங்கக்கூடாது என்று அநியாயமாக உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. அதை எதிர்த்து நீதி மன்றங்களில் வழக்கு போட்டு சாதகமாக பலர் தீர்ப்பு வாங்கியிருக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்ட பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் அதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்கள் குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் நிலையில் ஆயிரக்கணக்காக வழக்கறிஞர்களுக்கு கொடுத்து நீதியைத் தேடிக்கொள்ளும் நிலை இருக்குமானால் அது விரும்பத்தக்க தல்ல. ஒரு இலாகாவை எதிர்த்து போடப்பட்ட ஐந்து ரீட்டுகளுக்கு மேல் வெற்றிபெற்று அந்த இலாகாவின் தோல்வி அடைந்திருக்கின்றனர் என்றால், உடனே சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியை கவனிக்கவேண்டியதுதான். நடவடிக்கை எடுத்திருக்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்தே 34 ரீட்டினால் தற்போது அரசாங்கத்திற்கு எதிராகத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்வி இலாகா டைப்கட்டரேட்டில் இழைக்கின்ற தவறுகள் காரணமாக கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆசிரியர்களில் 50 பேர் ரீட்மனு போட்டு அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள் இந்த நிலையில் சம்பளம் திருப்பப் பெறுகிற உத்தரவை ரத்து செய்ய அமைச்சரிடத்தில் சொன்னேன். அவர்களும் இருந்து ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகளை வைத்துப் பேசி முடிவெடுப்பதாகக் கூறினார்கள். உங்களுடைய ஆட்சியில் விரைவில் தீர்வு காணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். பிறகு அங்கே இன்னொரு நிலை இருக்கிறது. தனியார் பள்ளிகளில் பி. எஸ். எல். ஸ்கீம் அமுலில் இருக்கிறது. எம். ஈ. ஆர். அமுலில் இருப்பதாக சில நேரங்களில் சொல்லப் படுகிறது. எனக்குச் சொன்ன மாதம் இரண்டு கடிதங்கள் வந்தன. ஒரு கடிதத்தில் பி. எஸ். எல். ஸ்கீம் அமுலில் இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. கல்வி இலாகாவில் இருந்து வந்த மறு கடிதத்தில் எம். ஈ. ஆர். அமுலில் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. தனியார் உயர்நிலைப் பள்ளி தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு, 25 வகுப்புகளுக்கு மேலிருந்தால் சம்பளம் ரூபாய் 300 விருந்து 450 வரை என்று இருக்கிறது, 25 வகுப்புகளுக்கு குறைவாக இருந்தால், அந்தப் பள்ளிகளில் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு 225-விருந்து 350 வரை சம்பளமாகும். நான் எழுதியிருந்தேன். அதாவது 25 வகுப்புகளுக்கு மேல் இருக்கும் பள்ளிகளின் தலைமை ஆசிரியர்களுக்குக் கொல்லாய் 300 ரூபாய் சம்பள விகிதம் கொடுக்கப்படவில்லை, அது என் என்று கேட்டு எழுதியிருந்தேன். அதற்குப் பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதாவது கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பி.எஸ். எல். ஸ்கீம் அமுலில் இருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அடுத்து சசிந்திரம் உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் விகிதத்தை நிரந்தரம் செய்யப்போது ஒரு ஆசிரியருக்கு, எட்டு வருடமாக வேலை பார்த்த வருக்கு வேலை யிழக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அதை கேட்போது அங்கே எம். ஈ. ஆர். அமுலில் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் தெளிவில்லாத நிலை இருக்கிறதா? அல்லது எங்களை மொற்றுக்கிறார்களா? கல்வி இலாகாவையே சீர்திருத்தம் செய்ய ஆலோசித்து கொண்டிருக்கிறோம், விரைவில் செய்யப்படும் என்று கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதைக் காலம் தாழ்த்தாமல் செய்தால் தொல்லைகள் தவிர்க்கப்படும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து எல்லா எலிமெண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களையும், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக மாற்றுவது என்ற கொள்கையை நமது அரசு

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th January 1969]

5-10
மப.

வேளையிட்டது பாராட்டிற்குரியது. ஆனால் அது இன்னும் அமுல் செய்யப் படவில்லை. 65-90 சம்பள விதித்ததை 90-140 என்று 5 வருடங்கள் பணி புரிந்தால் உயர்த்துவது என்று வெளியிட்டார்கள். இதில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு உரிய எண்ணிக்கை அளிக்கப்படவில்லை. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் வாசிதேவ நல்லூர், சங்கரன்கோவில், திருச்செந்தூர், கடயம், ராதபுரம், அம்பியர் சமுத்திரம் ஆகிய பஞ்சாயத்து யூனியன் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் சம்பளம் கிடைக்காமல் மூன்று மாதமாக இருக்கிறார்கள். என்னுடைய நண்பர் தங்க பாண்டியன் கூட ராதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு சில ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் மூன்று மாதச் சம்பளம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று கூறினார். இந்த நிலை எங் வருகிறது என்று சொன்னால் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கல்வி தலைப்பில் ஒதுக்கிய தொகையை வேறு தலைப்புகளுக்காகச் செலவு செய்து விடுகிறார்கள். இப்போது உடனடியாக சம்பளம் கொடுக்க உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு நிரந்தரமான முடிவாக, கல்வி என்ற தலைப்பில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையினை வேறு தலைப்புகளுக்கு ஒதுக்கக் கூடாது என்று நமது அரசு உத்தரவு போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கீழே இருக்கிற பள்ளிகளை அரசு பள்ளியாக ஆக்குவது நல்லது. தனியார் பள்ளிகளையும் அரசு பள்ளிகளாக மாற்றுவது நல்லது. நாம் சத்திரம் பெற்று 20 ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட நாம் இன்னமும் கல்வியை தேசியமயமாக்க ஆரம்பித்து இருப்பது தவறு. எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் அரசாங்கம் சம்பளம் கொடுக்கிறது. பள்ளிக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கிறது. மீண்டும் (equipment grant) என்று சொல்லி அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கிறது. இவ்வளவும் கொடுத்து மாணேஜர் என்று ஒருவரை வைத்து, ஆசிரியர்களுக்குப் பேரகும் சம்பளத்தில் பங்கு வாங்குவதற்காக ஏற்படுத்தியிருப்பது நல்லதல்ல. என்னுடைய நண்பர் ஈஸ்வர மூர்த்தி போன்ற நல்லவர்கள் மாணேஜர்களாக இருக்கும் பள்ளிகளை நான் சொல்லவில்லை. கல்லூரிகளையே தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று சொல்ல நான் தயக்கமில்லை. நான் தனியார் கல்லூரியில் முதல்வராக இருந்தாலும் கூட கூறுகிறேன். அரசாங்கம் ஏன் தனியாக மாணேஜர் மென்சன் வைத்து நடத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டும் பொதுவாக கல்வித் துறையையே தேசியமயமாக்க வேண்டும். முன்பு சர் சி. பி. ராமசாமி ஐயர் விருவாங்கூரில் திவானாக இருந்தபோது தேசியமாக இதைச் செய்தார். அவருக்கு யாரிடமும் பயமில்லை. அப்போதும் அவருக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. ஆனால் அவருக்கு ஒட்டு வாங்கும் நிலையிலலாததால் தைரியமாகச் செய்தார். ஒருசில பிஷ்ப்புகளைக் கூட கைது செய்து விட்டு அமுல் செய்தார்கள். ஆனால் இப்போது ஜனநாயகத்தில் அப்படிச் செய்யமுடியாது. அது சரியும் ஆகாது. அதற்குரிய சூழ்நிலையை உருவாக்குவது என்னைய் போன்றவர்களுடைய கடமையாகும். அதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும் நேரத்தில் அரசு இதை அமுல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, நமது உயர்நிலை கல்வித் திட்டத்தில் 34 எலெக்டிவ் சப்ஜெக்ட்ஸ் சென்ற ஆண்டு கொண்டு வந்தோம். அதன் காரணமாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஒவ்வொரு ஆசிரியர்கள், கைத்தொழில் ஆசிரியர்கள் போன்றவர்களுக்கு வேலையில்லை என்ற நிலை வந்துவிட்டது. பலர் ப்யூன், அட்டென்டர் போன்ற வேலையில் இருக்கிறார்கள். ஹிந்தி ஆசிரியர்களும் இந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் இவர்கள் அட்டென்டர்களாக வேலைபார்ப்பது மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. அந்த நிலை வராமல் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கவர்னர் அவர்கள் உரையில் எல்லா துறைகளுக்கும் மிகுந்த சிறப்பு தரப்பட்டு, குறிப்பாக உணவுத் துறைக்கு, மற்றும் எல்லா நிலைகளும் கொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கல்வித் துறைபற்றி அதிகமாகச் சொல்லப் படவில்லை. அது குறித்து என்னைப் போன்றவர்களுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தம்தான். கோதாரி கமிஷன் ரிப்போர்ட்டிடி எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளம் கொடுக்க விரைவில் முனைவேண்டும்.

28th January 1969] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

என்று இருந்தாலும் கூட, நாங்கள் ஆசிரியர்களைச் சமாதானம் செய்து கொண்டிருக்க முடியும். இது குறிப்பிடாததால், இது அரசினரின் கருத்தில் இல்லாமல் இருக்கிறதோ என்று ஐயுறுகிறோம். இந்த நிலையை மனதில் கொண்டு, ஆசிரியர்கள் நிலை உயர, அதன் வழி கல்வியின் தரம் உயர, அதன் வழி நாட்டினுடைய மக்களுடைய பண்பாடு உயர அதன்படி நமது ஜனநாயகம் சிறந்து தழைக்க வழி ஏற்படும். இப்போது பண்பாடு குறைவாக உள்ளதுதான் ஜனநாயகத்தின் குறைபாட்டிற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இந்தப் பண்பாட்டை உயர்த்த கல்லூரிகள், பள்ளிகள் ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்கள் ஊக்கத்துடனும், உற்சாகத்துடனும், தங்கள் பணிகளில் ஈடுபட்டு, கல்வித்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்ட வேண்டும். ஆகவே இவர்களுக்கெல்லாம் ஊக்கத்தைக் கொடுக்கிற வகையில் திட்டங்களை நமது வாஷ செல்வத் திட்டத்தில் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று ஆசிரியர்கள் சார்பில் நாங்கள் எல்லாம் வேண்டுகிறோம் என்று சொல்லி நான் இந்த நன்றி தெரிவிப்பு தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் ஆதரித்து அமைகிறேன்.

*திரு. எம். எத்திராஜுலு : கனம் தலைவரவர்களே, கவர்னர் அவர்கள் உரை மீது என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவதாக நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள், தமிழ் நாட்டு மக்களின் நல்ல எண்ணத்தைப் பெற்றோம், எல்லா கட்சியினராலும் இந்த அரசைச் செவ்வனே நடத்தும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு ஒரு முதலமைச்சர், சென்ற கூட்டத்திலே நம்மோடு இருந்தவர், இன்றைய தினம் நமக்கு அருகாமையில் உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் நோய்வாய்ப்பட்டு அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பது அறிந்து நாமெல்லாம் மிக்கக் கவலையோடு இருக்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல, அவர் சீக்கிரத்தில் குணமடைய கடவுள் பக்தி உள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனது நாள் பிரார்த்தனையில் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளைத் தர வேண்டுமென்று ஒரே நியமிப்புகள் பிரார்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று, கடவுள் பக்தி உள்ளவர்கள் எல்லோரையும் நான் இந்த சபை மூலம் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நோய் தமிழகத்திலுள்ள ஏழை, எளியவர்கள், பின்தங்கிய மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பதைப் போல நான் கருதுகிறேன். ஆகவே அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நோய் சீக்கிரம் குணமடைந்து, மறுபடியும் அவர்கள் நம் மிடையே அமர்ந்து நல்ல வழி காட்டி இந்த அரசை நடத்திச் செல்வார்கள் என்று நான் ஆண்டவனைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த கவர்னர் உரையானது ஆளும் கட்சி சொல்லும் செயலை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, நல்ல பல விஷயங்களையும், கருத்துக்களையும் கொண்டு இந்த கூட்டுச் சபையில் கூறவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். அவருடைய உரையிலே எதிர்காலத்தில் அதிகரித்துக்கொண்டு போகும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூட சொல்லவில்லை. மற்றொன்று விலைவாசி உயர்ந்துகொண்டு போகிறது. அதைப் பற்றியும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இதையெல்லாம் விட்டு அடிப்படையாக ஆளுகிறவர்களுடைய விஷயத்தைத் தினம் தினம் காதில் ஏற்றிக்கொண்டு அதன் மூலமாக இந்த உரை உருவாக்கப்பட்டு இருக்கிறதே தவிர, தனது கருத்து என்ன, ஆளுகிறவர்களுக்கு அறிவுரை என்ன என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. அப்படி குறிப்பிடப்பட்டிருக்குமானால் நானும், எனது கட்சியும் நிச்சயமாக இதைப் பாராட்டியிருக்க முடியும். ஆகவே தான் நான் கவர்னர் அவர்களுடைய பேரூரையைப் பாராட்டாமல் என்னுடைய அபிப்பிராயங்களை மட்டும் சொல்ல முற்பட்டிருக்கிறேன். “வேளாண்மைத் துறையில் தமிழகத்தில் நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்பட்டு இருக்கிறது” என்பதாக அந்த உரையில் ஒரு புறம் காணப்படுகிறது. ஆனால் ‘புதிய ரக நெல் விதைகளை விநியோகித்து சாகுபடி செய்வதன் காரணமாக நல்ல விளைச்சலை எதிர்பார்க்கக்கூடும்’ என்றும் அந்த உரையில் காணப்படுகிறது. மற்றொரு புறத்தில் கால மழை தவறியதன் காரணமாக அதிக விளைச்சலை எதிர்பார்க்க முடியாது என்ற ஐயப்பாட்டையும் தெரிவித்துவிட்டு, ‘பருவ மழை பெய்தாலும் பெய்யாவிட்டாலும்

[திரு. எம். எத்திராஜு]

[28th January 1969]

வினாச்சல அதிகமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்' என்றும் காணப்படுகிறது. இப்படி முன்னுக்குப் பின் முரணாகக் கூறியிருப்பதைச் சற்று கூர்ந்து பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தமிழக அரசுக்கு ஒன்றினை மட்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நீங்கள் எவ்வளவுதான் பெரிய பெரிய திட்டங்களைப் போட்டு புதிய புதிய முறைகளையும் விதைகளையும் புகுத்தினாலும் அது ஒன்றினால் மட்டும் விவசாயத் துறையில் மிகப் பெரிய அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்திவிட முடியும் என்று நினைக்க வேண்டாம். அல்லது ஆயிரம் ஆயிரம் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வந்து விவசாயத் துறையை மேம்பாட்டையச் செய்துவிட முடியும் என்று நினைத்தாலும் முடியாது, விவசாயத் துறையில் அமைதியில்லையென்றால், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கும் இடையிலே ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை இல்லையென்றால், விவசாயத் துறை ஒரு காலும் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது, வளர்ச்சி அடைய முடியாது என்பதை அரசு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைப்பற்றி மேலும் குறிப்பிடுவதற்கு முன்பு, விவசாயத் துறையில் உணவு உற்பத்திக்காக உணவுபுழை உணவு அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பல சீரிய முயற்சிகளை நான் உண்மையிலே பாராட்டுகிறேன். அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் பல சிக்கல்களையும் உடனடியாகத் தீர்ப்பதற்கு அவர்கள் இடைவிடாது பெருமுயற்சி எடுத்து வருகிறார்கள். அதற்கும் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். அதே சமயத்திலே இந்த விவசாயத் துறையில், அதாவது உணவு உற்பத்தித் துறையில் குழப்பங்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் நிலச் சுவான்தாரர்களுக்கும் இடையிலே கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டுள்ள கலவரங்கள், குழப்பங்கள் இவற்றைப் பார்க்கும்போது இவற்றையெல்லாம் சுமுகமான முறையில் தீர்த்து வைப்பதற்கு முயற்சிகள் ஏன் எடுக்கப்படவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. இந்தக் குழப்பங்களையும் கலவரங்களையும் தீர்த்து வைக்கத் தக்க முயற்சிகளை இந்த ஆட்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்குமானால் நிச்சயமாக உணவு உற்பத்தித் துறையில் நீங்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்கு பெரும் வெற்றி கிடைத்திருக்கும் என்பதில் ஐயப்பாடு ஒன்றும் இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் இது இல்லாத காரணத்தினால்தான் உணவுத் துறையில் பெரும் தொல்வியைக் கண்டு வருகின்றீர்கள் என்பதை அரசுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆண்டு 7.5 லட்சம் டன் தானியம் கொள்முதல் செய்யப் பட்டு வினியோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வளவு தானியத்தையும் யாருக்கு வினியோகம் செய்திருக்கிறீர்கள்? நாட்டிலே உள்ள மொத்த ஜனத்தொகையான 4.5 கோடிப் பேரில் பெரும் நகரங்களில் வாழும் 1.75 கோடிப் பேருக்கு வழங்கியிருக்கின்றீர்கள். இந்த 7.5 லட்சம் டன் அரிசியோடு 89 ஆயிரம் டன் கோதுமை அல்லது கோதுமைப் பண்டங்கள் இன்னும் 32 ஆயிரம் டன் மைலோ இவற்றையும் தருவித்து வினியோகித்து இருக்கின்றீர்கள். தமிழ் நாட்டில் 4.5 கோடி மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களில் 1.75 கோடி மக்களுக்கு மட்டுமே உணவுத் தானியங்களைக் கொடுத்துவிட்டு மீதம் உள்ள 2.75 கோடி மக்களுக்கு உணவு ஒன்றும் இல்லாமல் அவர்களை அப்பாவிகளாகச் சாக விடுவது நியாயம்தானா என்று சிந்திக்க வேண்டும். இன்றைக்கு அரிசி என்ன விலைக்கு விற்கிறது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஏதோ தேர்தல் காலத்தில் இங்கே ஒரு ரூபாய்க்கு 3 படியரிசி போடுகிறோம், என்று எல்லாம் சொல்லிவிட்டார்கள். இதை யெல்லாம் இப்போது தள்ளிவிடுவோம். ஆனால் அதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு இப்போது பஞ்ச காலத்தில் கூட மற்ற இடங்களிலுள்ள மக்களைப் பட்டினி போடுவது நியாயத்தக்கம் நீதிக்கும் புறம்பான காரியம் இல்லையா என்பதைச் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். இன்றைக்கு படியரிசி மூன்று ரூபாய் நான்கு ரூபாய் என்று விற்கப்படுகிறது வெளி மார்க்கெட்டில். வேலையே இல்லாமல் அவதிப்படும் மக்களுக்கு அந்த அளவிற்கு விலை கொடுத்து எப்படி வாங்கிச் சாப்பிட முடியும்? இப்படி மக்கள் அவதிப்பட்டால், இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஏற்படுவதற்கு யார்

5-20
p.m

28th January 1969] [திரு. எம். எத்திராஜாவு]

அந்தத் தவறுகளைச் செய்தாலும் ஆட்சியில் உள்ளவர்கள்தானே அதற்குப் பொறுப்பு? மக்கள் படும் துன்பத்திற்கு ஆட்சியாளர்கள் தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்? ஆகவேதான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், தேர்தல் காலத்தில் நியாயமாகவோ தவறுதலாகவோ கொடுத்த வாக்குறுதிகளை இப்போது அப்படிப்படுத்திவிடுங்கள். இப்போது உள்ள நிலைமையைச் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். இவ்வாண்டு ஐந்து லட்சம் டன் கொள்முதல் ஆகும் என்று எதிர்பார்க்கின்றீர்கள். பின்தங்கிய மக்கள், மீனவ மக்கள், அரிஜனங்கள் இவர்கள் எல்லாம் என்ன நிலைகளில் தார்களா? இல்லையே? இவர்கள் எல்லாம் வாழும் பகுதிகளைச் சர்வே செய்து கொள்முதல் செய்யப்படும் ஐந்து லட்சம் டன் உணவு தானியத்தையும் அவர்களுக்கு உணவு பங்கீட்டு அட்டைகள் அளித்து அதன் மூலமாக விநியோகம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முன் வா வேண்டும் என்று இந்த அரசு அறைகூவி அழைக்கிறேன். ஏதோ கோயம்புத்தூரிலும், சென்னையிலும் 1.75 கோடி மக்களுக்கு 7.5 லட்சம் டன் தானியத்தைக் கொள்முதல் செய்து அவர்களுக்கும் டீரும் போட்டு விட்டோம் என்று சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லை. அது ரொம்பப் பெரிய காரியம் இல்லை. எனவே, ஏழை மக்கள் வாழும் பகுதிகள் பற்றிய சர்வேயை முதலில் எடுங்கள். இரண்டு மாதங்களில் இதைச் செய்து விடலாம். இப்படி சர்வே செய்து உடனடியாக அவர்களுக்கு உணவுப் பங்கீட்டுக் கார்டுகளும் அதன்மூலம் அரிசியையும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இந்த அரசு ஒன்றுமே செய்யாதது போலக் குற்றம் சாட்டிப் பேசுவதுபோலத் தோன்றுகிறது. 1.75 கோடி மக்கள் என்பது தமிழ் நாட்டின் ஜனத்தொகையில் ஏறத்தாழ பாதிதான். தமிழ் நாட்டின் மொத்த ஜனத்தொகை ஏறத்தாழ 3.5 கோடிதான். இதில் 1.75 கோடி மக்களுக்கு கொடுக்கின்றீர்களே, மீதம் உள்ளவர்களுக்கு ஏன் கொடுக்கவில்லை என்று கேட்கிறார்கள் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள்.

முழு ரேஷன் முறை அமலில் இருக்கும் பகுதியாகட்டும் அல்லது குறும்பக் கார்டு முறை அமலில் இருக்கும் பகுதியாகட்டும், இவற்றின் அடிப்படையிலே நோக்கமே பற்றாக்குறை எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே ஓரளவிற்கு உணவுத் தானியத்தை சீரான விலையில் கொடுப்பதற்காகவும் விலை அதிகமாக விட்டால் கட்டுப்படுத்தவும் தான் இந்த முறைகள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த முறைகளை எல்லாம் ஏதோ இப்போது புதிதாக வந்துள்ள அரசுடைய கண்டுபிடிப்பு என்று கனம் அங்கத்தினர் எண்ணிவிட வேண்டும். அநேகமாக இந்தியா முழுவதிலும் இப்படிப்பட்ட முறைகள் இருந்து வருகின்றன. இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழ் நாட்டைப் பொருத்த வரையில், நாம் பெருமைப்படலாம். காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருக்கும் பல மாநிலங்களிலே—மற்ற அரசாங்கங்களைக் குறை சொல்வதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை, ஒரு உண்மையை எடுத்துக்காட்டவே இதைச் சொல்லுகிறேன்—அண்டையிலுள்ள ஆந்திரப் பிரதேசம் ஏராளமான அரிசியை உற்பத்தி செய்யும் மாநிலமாகும். என்றாலும்கூட அங்கேயும் விசாகப்பட்டினம், ஐதராபாத் போன்ற பெரிய நகரங்களிலே இப்படிப்பட்ட ரேஷன் முறைதான் இருக்கின்றது. ஆகவே, இந்த ரேஷன் முறை என்பது ஓரளவிற்கு மக்களுக்கு மலிவு விலையில் தானியம் கிடைக்கச் செய்வதற்காக உள்ள ஒரு ஏற்பாடு. இன்றைக்குச் சென்னையிலும் கோயம்புத்தூரிலும் மட்டும் இந்த ஏற்பாட்டின்கீழ் மலிவு விலைக்குத் தானியத்தைக் கொடுக்கிறோம் என்றால் இது திருவாளர் சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் டெல்லியில் உணவு அமைச்சராக இருந்த காலத்திலே இந்தியா முழுவதற்குமாக இப்படிப்பட்ட நகரங்களிலெல்லாம் ரேஷன் முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு பட்டியலைக் கொடுத்தார்கள். அந்தப் பட்டியலில் இடம் பெற்றிருப்பது தமிழ் நாட்டைப் பொருத்த வரையில் சென்னை நகரமும் கோவை நகரமும் ஆகும். எனவேதான் இந்த இரண்டு நகரங்களிலும் இப்படிப்பட்ட ரேஷன் முறையைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றோம். இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டைப் பொருத்தவரையில்

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[28th January 1969]

உணவு நிலை குறித்து நாம் பெருமைப்படலாம். முன்பெல்லாம் ஐந்த லட்சம் டன் தான் மக்களுக்கு விநியோகம் செய்தோம் என்றால், கடந்த ஆண்டிலே 6.75 லட்சம் டன் தான்யத்தை நாம் விநியோகம் செய்திருக்கிறோம். நியாயமான விலையில் அவ்வளவு பெரும் அளவு தான்யத்தை இதற்கு முன்பு விநியோகித்ததே இல்லை என்று கூறலாம். இதைத் தான் கவர்னர் அவர்கள் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். இதைப் பெருமையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் கூட கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள், ஏன் அவர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்கிறீர்கள் என்று சொல்லாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

மேலும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஏழை மக்கள் எங்கெங்கே இருக்கிறார்களோ அங்கேயெல்லாம் சர்வே செய்து அவர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட ரேஷன் கார்டு முறையையோ அல்லது குடும்பக் கார்டு முறையையோ அமல்படுத்தி நியாயமான விலைக்கு அவர்களுக்கும் தான்யம் வழங்கச் செய்யவேண்டும் என்று. அதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன என்று மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன விஷயங்களுக்காக அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசிவிட்டுத்தான் என் பேர்ஸையே தொடங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் 7.5 லட்சம் டன் அரிசியையும் பரவலாகத்தான் கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றோம் என்று சொன்னாலும்கூட, இன்றைக்கு பட்டணம் படி அரிசி இங்கே என்ன விலைக்கு விற்கிறது, ஏழை மக்கள் அதை எப்படி வாங்கிச் சாப்பிட முடியும் என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : விலை ஏறிவிட்டது என்று சொல்லுவது சரியானது அல்ல. முதலில் இதை மறுக்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் கனம் உறுப்பினர் அவர்களுடைய கருத்துச் சுதந்திரத்தில் நாம் தலையிடக்கூடாது என்று வாளாவிருந்து விட்டேன். நாகர்கோவிலிலிருந்து நமது சென்னை மாநகரம் வரையில் எடுத்துக்கொண்டாலும், அங்கத்தினர் சொல்லுவதுபோல விலை ஏறிவிடவில்லை. நாகர்கோவிலில் பார்த்தேன். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். அங்கே கோள மாநிலத்திற்கும் நமது மாநிலத்திற்கும் இடையிலே இருக்கும் ஊர் விளவங்கோடு என்ற சிறிய ஊர். அங்கே ஒரு வீடு அந்த மாநிலத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கும், அடுத்த வீடு நமது மாநிலத்தைச் சார்ந்ததாக இருக்கும். அந்தப் பகுதியிலிருந்து ஏராளமான அரிசி அண்டை மாநிலத்திற்குக் கள்ளக் கடத்தல் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ள பகுதி அது. அப்படிப்பட்ட அந்த விளவங்கோடில்கூட பட்டணம் படி அரிசி விலை இரண்டு அல்லது இரண்டேகால் ரூபாய்தான். இதைப்போல நம் மாநிலத்திலுள்ள மற்ற எல்லா மாவட்டங்களிலும் சொல்ல முடியும். புதிதாக வந்துள்ள எங்கள் கழக உறுப்பினர் பொன்னுவேலு அவர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்கூட முழுமையான உண்மையல்ல. வட ஆற்காடு மாவட்டமும் செங்கற்பட்டும் மாவட்டமும் சாதாரணமாக உபரி மாவட்டங்களாக இருந்தன. அந்த மாவட்டங்களிலிருந்து கோவைக்கும், இராமநாதபுரத்திற்கும் அரிசி அனுப்பப்பட்டவேண்டிய நிலை மாறி இன்றைய தினம் அந்த மாவட்டங்களுக்கே தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து அரிசியைக் கொண்டு வரவேண்டிய துரப்பாக்கியமான நிலைமை ஏற்படுகிறதன் இருக்கிறது. இந்த மாவட்டங்களிலேயெல்லாம்கூட ஓரளவிற்கு விலை ஏறியிருக்கிறது என்றாலும்கூட வெளிச் சந்தையில் விற்கப்படும் விலை மற்ற மாநிலங்களிலுள்ள வெளிச் சந்தை விலையைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ குறைவாகவோ இருக்கிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். இதை நேரத்திலே உங்கள் உறுப்பினரே சொன்னார்கள், விலை சரிந்து கொண்டே வருகின்றது, மிகையாக வற்றலைக் கேட்பார் இல்லை என்ற அளவிற்கு வாங்குவார் இல்லாமல் விலைச் சரிவு ஏற்பட்டுவிட்டது என்று எல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். மற்ற பொருள்களின் விலைகள்—பருப்பு, எண்ணெய் விலைகள் எல்லாம் மிகச் சரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்று திரு. ஜெயராம ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது ரொம்ப

28th January 1969] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

உண்மையானதுதான். விலைவாசிகள் இறங்குமுக்கமாக இருக்கிற நேரம் அரசியல் பிரசாரத்துக்காக வெளியே மைதானத்தில் சொல்வதைப்போல் சொல்லத் தேவையில்லை. இந்த ஒன்றேழுமுக்கால் கோடி பேருக்கும் தருவது பட்டணம் படி ஒரு ரூபாய்க்கு என்றால் மற்ற இடங்களில் ரூ. 1-22-க்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : மாண்புமிகு அமைச்சர் சொல்லுவதை மறுத்து மீண்டும் மீண்டும் சொல்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை. நான் அதை அப்படியே ஒப்புக் கொள்கிறேன். அமைச்சர் அவர்கள் காட்டுகிற கவனத்தைப் போல் அவர்கள் வகித்து வரும் இலாகாவில் இருக்கிற அதிகாரிகள் ஊழியர்கள் காட்டவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய பகிரங்கமான குற்றச்சாட்டு. அவர்கள் தீவிரமான அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு உணவு உற்பத்தியில் பெரும் பங்கு எடுத்துக்கொண்டால், நன்றாக இருந்திருக்கும். மதுரையில் உணவு தானியக் கிடங்கில் வேஜ் பார்ப்பவர்களால் 1½ கோடி ரூபாய் உணவுப் பொருள் மோசடி செய்யப் பட்டது என்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன்.

மாண்புமிகு திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சாக்கடைப் பத்திரிகைகளில் வரும் விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு பேசுகிறார்கள். 1½ கோடி, 1 கோடி என்பதெல்லாம் சினிமாவில் வசனம் பேசுவதைப்போல், பொறுப்புள்ள சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் பேசக்கூடாது. ஏதாவது ஆதாரம் இருக்குமானால், என்ன விவகாரம் என்று குறிப்பிட்டுப் பேச வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால், மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குப் பேசுவதற்கு முழு உரிமை உண்டு, பிரிவினாவுக்கு கமிட்டிக்கு போகவேண்டிய பொறுப்புக்கும் ஆளாகவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து இந்த மன்றத்தின் கவுரவத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். அவர்களுக்குப் பேச உரிமை உண்டு, எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் குற்றம் சாட்டலாம். ஆனால் ருசுவோடு ஆதாரத்தோடு சாட்டப்பட வேண்டுமே அல்லாது மேலவையின் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பொறுப்பில்லாமல் பேசக்கூடாது. பத்திரிகையாளர்கள் எது வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய யோசனைகள் வார்த்தைகள் விலை மதிக்க முடியாதவையாகும். அவைகள் அசைக்க முடியாததாகவும் கீழே விழாததாகவும் இருக்க வேண்டும். ஒரு கோடி இரண்டு கோடி என்று பேசுவது சரியில்லை. அவர் என்ன பேசுகிறார் என்று எனக்குத் தெரியும். அதிலே குற்றம் இருக்குமானால் இன்னது என்று விளக்க வேண்டுமே தவிர, வேறு மாதிரியாக சாக்கடைப் பத்திரிகைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேச வேண்டாம் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(Thiru N. V. Natarajan, Vice-Chairman, in the Chair.)

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பத்திரிகையில் வரும் செய்திகளைத்தான் நாங்கள் படிக்கிறோம். சாக்கடைப் பத்திரிகைகளில் வருகிற செய்திகளுக்கு உடனடியாக அரசு தரப்பில் விளக்கம் கொடுத்தால், எங்களைப் போன்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ளமுடியும்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு உணவு அமைச்சர் அவர்கள் சாக்கடைப் பத்திரிகை என்று எதைக் குறிப்பிட்டார் என்று உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும். இதைப் போன்ற விவாதம் கீழ்ச்சபையில் நடந்த நேரத்தில் பத்திரிகையில் வந்த செய்திகளை வைத்துக் கொண்டு பேசும்போது, அப்போது அமைச்சராக இருந்த திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்கள் சாக்கடைப் பத்திரிகையில் வரும் செய்திகளுக்கு எல்லாம் நான் பதில் அளிக்க முடியாது என்று சொன்னார்கள். அதே பத்திரிகைக்கு அதே வெங்கட்ராமன் கொடுத்த பட்டம் தான். அதையேதான் உணவு அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பத்திரிகைகளுக்கு நான் பரிந்துகொண்டு வந்து பேசுவதாக நினைக்கவேண்டாம். இங்கே பத்திரிகைக்காரர்களே இருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. பத்திரிகையில்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு]

[28th January 1969]

வருகிற விஷயத்தைத்தான் நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அரசாங்கத்தோடு நேரடியாகத் தொடர்புகொண்டு எந்த விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் என்று கேட்கிறேன். ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால் எழுதிய கடிதத்துக்கு இன்னும் பதில் வரவில்லை, எப்படி எங்களுக்கு நிலைமைகள் தெரியும்.

வைஸ் சேர்மன் (திரு. என். வி. நடராசன்) : கனம் உறுப்பினர் அவர்களுடைய கவனத்துக்கு ஒன்று கொண்டுவர விரும்புகிறேன். பாராளுமன்ற மூன்றாண்டுகள் பத்திரிகைச் செய்தியைக் கொண்டுவந்து விவாதிப்பது முறையாகாது. விவரங்களை அறிந்து அதைக் குற்றச்சாட்டாகச் சொல்லலாம். பத்திரிகைச் செய்தியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு விவாதிப்பது சரியல்ல. மேற்கொண்டு கவர்னர் உரைமீது விவாதத்தைத் தொடரலாம்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தஞ்சை மாவட்டத்தில் கீழ் வெண்மணி பிராமத்தில் 42 பேர்கள் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டார்கள் என்ற செய்தியைப் பத்திரிகையில்தான் நான் பார்த்தேன். 42 பேர்கள் இறந்தது உண்மையோ பொய்யோ, நான் நேரில் பேர்கவில்லை. இந்த 42 பேர்கள் எரிந்த சம்பவத்தைப் பார்த்து உலகமே திடுக்கிட்டது. இப்படிப்பட்ட சம்பவம் காங்கிரஸின் 20 வருஷ ஆட்சியில் எப்போதும் நடந்ததில்லை, ஒரு வீட்டில் 42 பேர்களை வைத்து உயிரோடு எரிக்கும் தைரியம் எப்படி வந்தது இந்த அரசு ஆளும்போது என்று பார்க்கும்போது, இந்த அரசிலே நீதி, நேர்மை, சட்டம், ஒழுங்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்று மனதிலே ஒரு கிசேசம் ஏற்பட்டிருக்கிறது மக்களுக்கு. அப்படி ஏற்படுவதற்கு ஏன் விடவேண்டும்? ஆங்கிலேயன் ஆட்சிக் காலத்தில்தான் நடந்ததாக சரித்திரத்தில் படித்திருக்கிறேன். தி பிளாக் ஹோல் ஆப் கல்கட்டா என்று, தி. மு. க. ஆட்சியில் தி பிளாக் ஹோல் ஆப் தமிழ்நாடு என்று சொல்வதற்கு வழி வகுத்துவிட்டார்கள். நான் மிக மிக வருந்துகிறேன் இப்படிப் பட்டதுர்ப்பாக்கிய சம்பவம் நடந்ததற்கு.

திரு. வி. தங்கபாண்டியன் : தலைவர் அவர்களே, ஆன் ஏ பாயன்ட் ஆப் ஆர்டர். இதைவிட கோரமான சம்பவம் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் என் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த முதுகுளத்தூரில் நடந்து தமிழக அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு கறையை ஏற்படுத்திய சம்பவம் என்று அரசியல் கட்சிகள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன; எந்தக் காரணத்தைக் காட்டியும் காங்கிரஸ் கட்சி செய்யவில்லை என்று காங்கிரஸ் நண்பர்கள் மறுத்துவிட முடியாது.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : இம்மாதிரி சம்பவம் நடந்திருக்கிற நேரத்தில் மாண்புமிகு பொதுப்பணி அமைச்சர் ஓடோடி வந்து பார்த்தார். மற்ற அமைச்சர்களும் ஓடி வந்து பார்த்தார்கள் என்று நினைக்கிறேன். 42 பேர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள், தஞ்சை ஜில்லா மட்டுமல்ல, மற்ற ஜில்லாக்களில் உள்ள மக்களும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் சொல்லுவதில் குற்றம் இருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும். அந்த நேரத்தில் மறுதினம் நாகர்கோயிலில் அமைச்சர்கள் எல்லோரும் இருக்கிறார்கள். இதைவிடப் பெரிதா நாகர்கோயில் தேர்தல். 42 பேர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்படும் சம்பவம் இந்த ஆட்சி இருக்கும்போது ஏற்பட்டுவிட்டதே என்ற கவலை இல்லாமல், இவர்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த 25 பேர்கள் பாராளுமன்றத்துக்குச் சென்று சாதிக்காததை, நாகர்கோயிலிருந்து போகிற ஒருவர் சாதித்துவிடப் போகிறார் என்று அமைச்சர்கள் அங்கே வந்தது நியாயமான நியாயம் என்று கேட்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : நாகர்கோயிலில் என்னைப் பார்த்ததாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். என்னைப் பார்த்த காரணத்தால் அவரும் அங்கேயே இருந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. மனம் உருகிய நிலையில் அவராவது பேரகாமல் இருந்திருக்கலாம்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பத்திரிகைச் செய்திதான். அப்படியே போகாவிட்டாலும் போயிருக்க வேண்டியவர்கள் அமைச்சர்கள்தான். அது தான் உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு அங்கே வந்து விட்டார்கள். மீண்டும் இம்மாதிரியான துரப்பாக்கிய சம்பவம் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படாதவாறு இந்த அரசு உறுதியளிக்கவேண்டும்.

திரு. வி. சுவாமிநாதன் : கீழ் வெண்மணி கிராமத்தில் 42 பேர்களை எரித்தார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இந்த வழக்கு கோர்ட்டில் இருக்கும் போது இதைப் பற்றிப் பேசலாமா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : எரித்தவர்கள் யார் என்றோ, சாட்சியத்தைப் பற்றியோ மற்றதைப் பற்றியோ பேசினால்தான் வழக்குக்கு குறுக்கிடாக இருக்குமே தவிர, விஷயங்களைச் சொல்வது சட்டமன்றத்தில் குற்றம் ஆகாது என்று நண்பருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே, இம்மாதிரி சம்பவம் இனியாகிலும் நிகழாதவாறு இந்த அரசு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்கு போலீஸ் இருக்கிறது ஆட்சி இருக்கிறது. ஏன் போலீஸ் திறமையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஏறக்குறைய ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னால் தஞ்சை மாவட்டத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்த பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் மிராச்தாரிகளுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையே இன்றைக்கு பெரும் தகராறு ஏற்பட்டு வருகிறது; இதை வளர்த்து விடுபவர்கள் கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்காரர்கள். இதில் ஜாக்கிரதையாக இந்த அரசு கண்காணித்து வர வேண்டும் என்று எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன சொன்னார்கள் தெரியுமா அப்போது. இது எதோ அரசியல் குழ்ச்சி. எதோ சொல்லி எங்களுக்குள் இருக்கிற ஒற்றுமையைக் குலைக்கப் பார்க்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டது. அந்த எச்சரிக்கையைக் கவனிக்காது இருந்த காரணத்தால், போலீஸ்காரர்கள் திறமையாகக் கண்காணிக்காத காரணத்தால், இந்த அரசுக்கு ஒரு மாசு ஏற்பட்டுவிட்டது. போலீஸ்காரர்கள் திறமையாக தீவிரமாக கண்காணித்து ஆங்காங்கு ஏற்பட்ட குழப்பங்களை உடனடியாக அடக்கி அது பற்றி விசாரித்து நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால் இதை எல்லாம் தவிர்த்து இருக்கமுடியும். 42 பேர் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்ட சம்பவத்தைத் தடுத்திருக்க முடியும் என்றுதான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, நாகர்கோவில் மொழிப் பிரச்சனை. மன்னிக்கவும். மொழிப் பிரச்சனை. இந்த மொழிப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைக்கும் விஷயம் பற்றி இந்த அரசு எவ்வளவு தூரம் மேற்கொண்டிருக்கிறது என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மொழிப் பிரச்சனையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு . . .

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : தலைவர் அவர்களே, நாகர்கோவில் என்று ஒரு மொழி இருக்கிறதா?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : தவறிச் சொல்லியதை நான் திருத்திக் கொண்டிருப்பேன். இதுபோல் நானும் நடுவில் பேச முடியும். நண்பர்கள் அடிக்கடி இப்படி இடையூறு செய்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல. உணர்ச்சி வசப்பட்ட மாணவர்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள் என்பது அரசினருக்கு நன்றாகத் தெரியும். கடந்த இரண்டு வருஷமாக இந்த மொழிப் பிரச்சனையினால் கல்லூரிகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு மாதத்தில் எவ்வளவு நாட்கள் கல்லூரி நடக்கும் என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த மொழிப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில்; இதில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு மட்டும் பொறுப்பிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. காங்கிரஸ்காரர்களுக்கும் உண்டு யாரோ ஒரு சிலர் தூண்டி விட்டாலும், அதை மையமாக வைத்து நாட்டைப் பாழாக்கிவிடக் கூடாது என்று எல்லோருக்கும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தப் பிரச்சனையினால் எத்தனையோ குழப்பங்கள் மாணவர்கள் செய்வதைப் பார்க்கும்போது, தொடர்ந்து கல்லூரிகள் திறக்காத நிலை வளருமோ என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் இந்தி வேண்டாம் என்று சட்டசபையில் தீர்மானம் கொண்டுவந்தோம். அதை டில்லிக்கும் அனுப்பிவிட்டோம். மாணவர்கள் அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. அகில இந்திய ரீதியில் இந்தி மாணவர்களுக்குப் பயன்படுமாறு என்ன நாம் செய்திருக்கிறோம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் பரீட்சை எழுத வேண்டிய மாணவர்கள் விஷயத்தில் என்ன முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன என்று சிந்தனையுள்ள மாணவர்கள் கேட்கிறார்கள். அதற்குப் பதில் சொல்லியாகவேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டோடு இதை நிறுத்திவிட்டோம் என்று சொல்வது மட்டும் போதாது. யார் மாணவர்களைத் தூண்டி விட்டிருந்தாலும் சரி, இந்த

ஒரு விஷயத்திலாவது ஆட்சியாளர்கள் முழுப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இப்போது பெரும் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் நல்ல கால வசமாக டில்லி போகிறார்கள். அவர்களுடைய உறுதுணையைக் கொண்டும் நமது அமைச்சர்கள் முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்த சுப்ரமணியம் அவர்களும் எல்லோரும் சேர்ந்து விவாதித்து இந்தப் பிரச்சனைக்கு எப்படி முடிவு கட்டுவது என்று சிந்திக்கவேண்டும். எப்படித் தீர்வு காணவேண்டுமென்று ஆராய ஆட்சியாளர்கள் முன்வரவில்லாதால் நிச்சயமாக எத்தனை தொல்லைகள் வேண்டுமோ அத்தனையும் இளம் மாணவர்களால் ஏற்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கும். அவர்கள் யார் சொன்னாலும் கட்டுப்பாடு போவதில்லை. ஆட்சியாளர்களிடம் வரும் மாணவர்கள் ஒரு பக்கமாக இருந்தால், மற்றவர்களிடம் வரும் மாணவர்கள் ஒருபக்கமாக இருக்கிறார்கள். இப்படியிருந்தால் எதிர்கால வாழ்க்கை எப்படி யிருக்கும் என்று பார்க்கவேண்டும். ஜனநாயகத்தை யார் நடத்துவது? இந்த ஆட்சியாளர்கள்தான் அதை முடிவுகூட்டுவதென்று பொறுப்பேற்கவேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டாலும், மொழிப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துவைக்க எல்லோரும் முன்வரவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நாகர்கோவில் தேர்தலுக்கு நானும் சென்றிருந்தேன். ஏறக்குறைய 26 நாட்கள் அங்கிருந்தேன். குளைச்சல் பகுதியில் 7-ம் தேதி மீனவர்கள் வாழ்கின்ற கிராமத்திற்குச் சென்றேன். மணி இரண்டே முக்கால் அளவு இருக்கும். அந்தப் பகுதியிலுள்ள கூட்டணித் தோழர்கள் என்று ஐந்தாறு இளம் பிள்ளைகள் வந்து என்னிடம் நீ யார் என்று கேட்டார்கள். நான் காங்கிரஸ்காரன், சட்டமன்ற அங்கத்தினன் என்றேன். மற்றவர்கள் கட்சிக் கொடிகள் எல்லாவற்றையும் கட்டிக்கொண்டு கொட்டகையில் இருந்தார்கள். அவர்கள் கேட்டு நான் பதில் சொன்னதும் என்னுடைய பையில் என்ன இருக்கிறது என்றார்கள். என்னுடைய பையில் தலைவர் காமராஜ் அவர்களின் படம் இருந்தது. அதை எடுத்தார்கள். உடனே என்னைப் பார்த்து இந்தப் பக்கம் போகக் கூடாது இந்தப் பகுதிக்கே வரக்கூடாது என்றார்கள். போகக்கூடாது என்று சொல்ல என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்றேன். அதற்குள் நான் வைத்திருந்த படத்தைப் பார்த்துவிட்டு சிலர் என்னையா பேச்சு, இரண்டு போட்டு அனுப்புங்கள் என்றார்கள். பத்து நாட்களாக யாரும் வராமல் இருக்கும்போது உனக்கு என்ன தைரியம் இருக்கும் இங்கே வருவதற்கு என்றார்கள். என்னை அடிப்பதால் உங்களுக்கு என்ன லாபம் வந்துவிடும் என்றேன். அதற்குள் மற்றவர்களும் அங்கே கூடிவிட்டார்கள். இந்தப் பகுதியில் காங்கிரஸ்காரர்களை விடாவிட்டால் உங்கள் ஆட்களையும் நாங்கள் தடுப்போம் என்று சொன்னார்கள். கும்பல் கூடியது. நான் இரண்டு பேரையும் சமாதானப் படுத்திவிட்டு நானே தினம் தேர்தல் வருகிறது, வம்பு சண்டை வேண்டாம் என்று வந்துவிட்டேன். உடனே அந்த மாணவர்கள் நான் திரும்பி கொஞ்சதூரம் நடந்து வரும் போது கல்லால் அடித்தார்கள். ஒரு கல் என் மார்பில் வந்து விழுந்தது. இது நியாயமில்லை என்று சொன்னேன். ஒரு சட்டசபை அங்கத்தினனுக்கா இந்த கதி ஏற்படுகிறது என்று கேட்டேன். அப்போது அங்கு வந்த பாக்டர் ஒருவர் என்னைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டபோய் குளைச்சல் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இறக்கிவிட்டுப் போனார். அப்போது பகல் மணி 3½ இருக்கும். அந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஒரு கம்பீனென்ட் கொடுத்தேன். உடனடியாக அங்கிருந்து போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரை ஜீப்புடன் வாருங்கள். ஆட்களைக் காட்டுகிறேன், இப்போது எழுதியும் கொடுக்கிறேன் என்றேன். அதற்கு அவர், ஒன்று இரண்டா இந்த மாதிரி வருவது? எகப்பாத்து வந்து கொண்டு இருக்கிறது. என்ன செய்வது என்றார். லட்சுமணன் என்ற இன்ஸ்பெக்டர் அங்கேயிருந்தார். அவர், 'I am in charge of maintenance of law and order. I am not investigation officer' என்று சொன்னார். இது ஒரு சட்டசபை அங்கத்தினன் நேரடியாகப் பார்த்து அனுபவித்தது. நான் கொடுத்த புகாரை எப்போது விசாரிக்கப் போகிறார்கள்? எனக்கு நேர்ந்தது போல எத்தனையோ பேர்களுக்கு நடந்திருக்கலாம். நான் எழுதிக் கொடுத்தது குளைச்சல் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பதிவாகியிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு என்னுடைய நண்பர்களிடத்தில்

28th January 1969] [திரு. எம். எத்திராஜா]

சொல்லிவிட்டு அந்தப் பகுதியில் வேறு இடத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். விடியற்காலே 4 மணியில் வெட்டு குத்து என்று பெரிய கூச்சலும் குழப்பமும் அங்கே கேட்டது. காங்கிரசுக்காக வேலை செய்வதற்கு வண்டிகள் அங்கே வந்திருந்தன. இந்தக் குழப்பத்தைக் கண்ணிவிட்டு பல கார்கள் ஓட்டிச் செல்லப்பட்டுவிட்டன. அங்கே நின்று கொண்டிருந்த சில கார்களில் எம்.டி.இ. 356, வண்டியின் கண்ணாடி உடைக்கப்பட்டது. எம்.டி.டி. 2811, எம்.டி.எஸ். 1930 ஆகியவற்றை கத்தியால் கொத்தினார்கள். இது போலீஸ் ஸ்டேஷன் எதிரிலேயே நடக்கிறது. பக்கத்தில் ரிசர்வ் போலீஸ் லாரிகள் இருக்கின்றன. விடாதே, எது இருந்தாலும் அடி குத்து என்று கூச்சல் அதிகமானது. இதை நான் மாண்புமிகு பொதுப்பணி அமைச்சர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். நான் சொல்வதில் ஒரு சிறிதும் தவறு என்று நினைக்க வேண்டாம். நீதியை உண்மையை நிலைநாட்ட வேண்டிய பொறுப்பு உங்களிடம் இருப்பதால் நான் அனுபவித்ததைச் சொல்கிறேன். யாரோ சொல்கிறார்கள் என்று கருதவேண்டாம். அங்கே மறுநாள் காலைமேலேயே போலீசாரிடம் சென்று உங்கள் முன்னிலையிலேயே காரைகளைக் கொத்தினார்கள், அவர்களைப் பிடிக்க ஆள் இல்லையா என்று கேட்டேன். இங்கு மட்டுமா, ஆட்களை எங்கெங்கேதான் அனுப்புவது? என்று அவர் சொன்னார். இந்தவிதமான அசம்பாவிதங்கள் நடந்திருக்கின்றன. இதை இந்த அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வராமல் இருக்க முடியவில்லை. நான் உடனடியாக இதை ஐ.ஜி.-க்கு போன் செய்து, நீங்களே நேரில் வந்து பாருங்கள் என்று கூறினேன். அவர் அங்கே வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொண்டதின் பேரிலேயே போன் செய்தேன். அந்தக் கார்களை அங்கே வந்த எல்லோரும் பார்த்தார்கள். அந்தக் கார்களை உடைக்கப்பட்டிருந்தது. கார்காரர்கள் “இன்ஸ்பூரன்ஸ் க்ளாம்” பண்ணுவார்கள். அப்போது உண்மை தெரியும். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் அராஜகமே நடக்கவில்லை என்று யாராவது சொன்னால், அது தவறு என்பதற்காகத்தான். கிட்டு கொலை செய்யப்பட்டான். கொலை செய்ததாக ஒப்புக்கொண்ட ஓரிருவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர் என்று சொல்லிய பிறகும்கூட 5, 6 பேர்கள் அப்பாலிகளை பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். நீதி, நேர்மை என்று சொல்கிறோம். நீதி வழியே நெறி என்று அரசு சொல்கிறது. இந்த கிட்டு கொலை வழக்கில் அப்படி உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறதா? இதற்கு அரசு பொறுப்பில்லை என்று சொன்னால் நான் கேட்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். நாங்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள் கூறவில்லை. உங்களையே தோழமை கட்சியிலிருந்து, கோராலிலிருந்து வந்த அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் 3-1-69 அன்று இரவு அந்தப் பேச்சைக் கேட்டேன். “அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி ஓட்டு வாங்கலாம் என்று தி.மு.க. மந்திரிகள் நினைக்கிறார்கள். இது தென்காசி இல்லை. ஆகவே தமிழ்நாட்டு மந்திரிகளை எச்சரிக்கிறேன். உங்கள் ஜம்பம் இங்கே செல்லாது” என்று சொன்னார். நான் நிறுபித்துக் காட்டத் தயாராக இருக்கிறேன். மேலும் இரண்டு பாராளுமன்ற மெம்பர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட நான் விரும்பவில்லை. “தேர்தல் காலத்தில் மந்திரிகளும், அதிகாரிகளும் மக்களிடம் தொடர்பு கொண்டு அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி ஓட்டு வாங்குவது ஜனநாயகத்திற்கு உகந்தது அல்ல” என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். அடுத்து இன்னொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சொன்னார். “தேர்தல் நீதியின் பெயரால், நேர்மையின் பெயரால் நடைபெற வேண்டும். ஜனநாயகத்தில் மக்கள் விரும்புகிற கட்சிக்கு ஓட்டு போடும் உரிமை வேண்டும். அதிகாரிகளைப் பயன்படுத்துவதை முதலமைச்சர் அவர்கள் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்று இன்னொரு பாராளுமன்ற மெம்பர் சொல்லியிருக்கிறார்”. இன்னொரு மெம்பர் சொல்கிறார். “தேர்தல் காரணமாக பல அரசாங்க ஊழியர்களை மாற்றம் செய்கிறார்கள். போலீஸ்காரர்கள் வாக்காளர்களை பயமுறுத்துகிறார்கள். அதிகாரிகளை மாற்றம் செய்வதெல்லாம் நேர்மையற்றது, ஜனநாயகத்திற்குப் புறம் பாணம்” என்று அமைச்சர்களும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் கூட்டணி கட்சியிலே சேர்ந்து இருக்கிற கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் சொன்னதாகும்.

5-50
p.m.

[28th January 1969]

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : கேரள மாநிலம் ஒருவர் நாகர்கோவில் தேர்தலுக்கு வந்து, “திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலே உள்ள அமைச்சர்களுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கிறேன், இது தென்காசி அல்ல, கன்னியாகுமரி மாவட்டம், இங்கே ஜம்பம் சாயாது” என்று பேசியதாக பத்திரிகையில் வந்தது. ஒரு மாநிலத்தின் அமைச்சர் அண்டை மாநிலத்திற்கு வந்து, அந்த மாநிலத்தின் அமைச்சர்களைப் பற்றி இப்படிப் பேசுவது கண்டிக்கத்தக்கது, அந்த மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் அதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று அப்போதே நான் நாகர்கோவிலிலிருந்து அறிக்கை விடுத்தேன். ஆனால் அந்த அமைச்சர் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்று பேசியதாக என்னுடைய காதில் விழுந்தது. ஆனால் இப்போது அவர் அப்படிப் பேசினால் என்பதற்கு எனக்குச் சாட்சியம் கிடைத்திருக்கிறது. நண்பர் எத்திராஜுலு அவர்கள் பேசியதைக் கேட்டு இங்கு சொல்லியிருக்கிறார். அதற்காக அவருக்கு நன்றி கூறிக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : அவர்கள் சொல்லவில்லை என்று சொல்லியது உங்கள் காதில் விழுந்தது. அவர்கள் பேசியது என் காதில் விழுந்தது. சாட்சியம் என்பதை நான் புறக்கணிக்கவில்லை. நான் தயாராக இருக்கிறேன். மதிப்புமிக்க பெரியவர் டி. வி. நாராயணசாமி அவர்கள் சொன்னார்கள். “காமராஜ் அவர்கள் பெரும் தலைவர், அவரை எப்படியாவது கொண்டு வரவேண்டுமென்று காங்கிரஸ்காரர்கள் நினைக்கிறார்கள்” என்று கூறினார்கள். ஆனால் நாங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லை. அவரும் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படி நினைத்திருந்தால் அவர் முன்பு முதலமைச்சர் பதவிக்கு வந்தபோது பார்லிமெண்ட் மெம்பர் பதவியை ராஜினாமா செய்து விட்டு வந்தபோது, எம். எல். சி. யாக வந்து முதல் அமைச்சராக வரவில்லை. குடியாத்தம் தொகுதியிலே நின்று முதலமைச்சர் பதவிக்கு வருகிறேன் என்று கூறினார்.

திரு. எஸ். ராகவாணந்தம் : எம்.எல்.சி. யாக வந்து அமைச்சர் பதவிக்கு வருவதை கேவலம் என்று கனம் அங்கத்தினர் நினைக்கிறா? Is it out of the way, or is it derogatory?

திரு. எம். எத்திராஜுலு : நான் தவறாகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் ஏதோ எடுத்துக்கொண்டு சொல்கிறீர்கள். உங்களில் யாரையும் விட எனக்கு அவர்களிடம் உரிமை இருக்கிறது. காமராஜர் அவர்கள் தேர்தலில் நின்று வரவேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். ஆகவே குடியாத்தத்தில் நின்று வந்தார்கள். நாங்கள் அவரிடம் தெரிவித்தோம். நீங்கள் தேர்தலில் நிற்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நாங்கள் தேர்தல் இல்லாமலேயே எம். எல். சி. யாக கொண்டு வருகிறோம் என்று கேட்டுக்கொண்டோம், நானும், திரு. எஸ். ராமசாமி நாடியோவும் தான் அவர்களைக் கேட்டோம். நான் ஒன்றும் குற்றமாகச் சொல்லவில்லை. அந்தக் காலத்திலேயே அவர் தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்று வரவேண்டுமென்று நினைத்தவர் அவர்.

கடைசியாக ஒன்றே ஒன்று. அதை மாண்புமிகு அமைச்சர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். நான் சென்ற முறையே மிகவும் பின்தங்கிய சலவைத் தொழிலாளர்களை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டு வந்தேன். பொதுப்பணித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் உறுதி கொடுத்தார்கள் அண்ணா அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி உங்கள் வீராசேசமான வார்த்தைகளை எடுத்துச் சொல்லி நிச்சயம் வெற்றி பெறச் செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். நான் வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டேன். அதற்குப் பிறகு அரசாங்கம் சேர்க்க முடியாத என்று சொல்லி எழுதிவிட்டது. முதலமைச்சரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அதற்கு முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அது பற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். அந்தரங்கக் காரியதரிசி விவகாரம். பிறகு ஒரு

28th January 1969] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

ஊர்வலம் வந்து இங்கேயிருக்கிற அங்கத்தினர்களைப் பார்த்து ஒரு மகஜர் கொடுக்கலாம் என்று வந்தோம். அவ்வமயம் எங்களை அரெஸ்ட் செய்யப்பட்டது. தொழிலாளர்கள் அரசாங்கம் 295 தொழிலாளர்களை அரெஸ்ட் செய்தது. பின்னர் அன்றையதினமே விடுதலை செய்யப்பட்டது. நான் வழக்கை வாபஸ் பெற்றுவிட்டார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று ஒரு நல்ல நாள் ஒரு போலீஸ்காரர் ஒரு சாக்கு நிறைய சம்மன்கள் வைத்துக்கொண்டு வருகிறார். ஜய்யயோ, வழக்கை வாபஸ் வாங்கவில்லையா என்றேன். பின்னர் வழக்கில் ஒரு வாரம் ஜெயில் போடப்பட்டது. ஆனால் மாண்புமிகு அமைச்சர் அன்று இரவே சொன்னதின் பேரில் விடுதலை செய்தார்கள். விடுதலை செய்யப்பட்டது. ஆனால் அன்று பூராவும் பட்டினி. இரவு 2-4.5 மணிக்கு சாப்பாடு இல்லாமல் விடமாட்டேன் என்று நான் வெல்பேர் ஆபீசரிடம் சொன்னவுடன் இரண்டு மூட்டை அரிசி போட்டு கஞ்சியாக காய்ச்சி கையில் ஊர்காயும் கொடுத்தார்கள். குடித்தோம். இந்த நிலை ஏற்பட்டது. இதற்குப் பிறகு மத்திய சர்க்கார் அமைத்த கமிட்டி வந்தபோது பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். மாதவன் : இந்த கேஸை வாபஸ் வாங்க வேண்டும் மென்று கேட்கவில்லை. நீதிமன்றம் தண்டனை வழங்கியது ஆனால் அன்று இரவு 12 மணிக்கு அரிசுர் அண்ணா அவர்கள் தொலை பேசியில் கேட்டார்கள். “பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருக்கிறதே, நமது நண்பர் ஆயிற்றே எத்திராஜுலு, அவர் சிறையில் இருப்பதாக பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறதே, உடனடியாக இரவே விட்டுவிட முயற்சி செய்யவும்” என்று சொன்னார்கள். பின்னர் ஷட்பப்பட்டு விடுதலைக்கு உடனடியாக ஏற்பாடு செய்தோம். சாப்பாடு உடனடியாக போடவில்லை என்று சொல்கிறார். பின்னால் அதுவும் டோட்டுவிட்டார்கள்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : மாண்புமிகு பொதுப்பணித் துறை அமைச்சர் அவர்களிடம் சென்று கேட்போது என்னை வைத்துக்கொண்டு, மாண்புமிகு திருமதி சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். “இது நல்லதல்ல, அகில இந்தியாவிலும் சேர்த்திருப்பது போல நாமும் சேர்க்க வேண்டியது நியாயம். இந்தக் கோரிக்கையை அண்ணா அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். நீங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூட சொன்னார்கள். அம்மையார் முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தாலும் கூட, இன்னும் சொல்லப்போனால் பாராளுமன்றத்தில் இந்த மாத இறுதிக்குள் இந்த மசோதா வர இருக்கின்றது. இப்படி இருந்தும் இதுவரையில் இந்த அரசு இதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவனத்தில் கொள்ளாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. ஏற்கனவே இதற்காக 295 பேர் சிறைக்குச் சென்றார்கள். இது போதாதா? இன்னும் இரண்டாயிரம்பேர் இதற்காகச் சிறை செல்ல வேண்டும் என்று நினைக்கின்றீர்களா என்று இந்த அரசினைக் கேட்க நான் விரும்புகிறேன். ஏதோ சவால் விடுவதாக தயவுசெய்து யாரும் எண்ணிவிடவேண்டாம். இதற்காக எவ்வளவு பேர் வேண்டுமானாலும் தங்கள் இன்னுயிர்களைப் பலிகொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு 300 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் இதற்காக சிறை செல்லத் தயாராயிருக்கிறார்கள் என்று இருக்கும்போது இதைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லாமல் இருந்தால் என்ன நியாயம்? “உங்கள் கோரிக்கை கவனிக்கப்பட வேண்டிய கோரிக்கை தான்” என்று எங்கள் மதிப்பிற்குரிய என். ஆர். டி. யை வைத்துக் கொண்டு அண்ணா அவர்கள் உறுதிமொழி அளித்தார்களா இல்லையா என்று கேளுங்கள். முதல் அமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் சிபாரிசு செய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரையில் அதைச் செயலில் நிறைவேற்ற எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் இது நியாயம்தானா என்று கேட்கிறேன்.

கடைசியாக கேட்கிறேன், இந்த மாத இறுதிக்குள் இந்த மசோதா பாராளுமன்றத்தில் வர இருக்கிறது. அதற்குள் உங்கள் பரிந்துரைகளை ‘ஏற்கனவே முன்பு காமராஜரும் பக்தவத்சலமும் பரிந்துரை செய்தது போல இந்த அரசும் அதை ரெக்கமெண்ட் செய்கிறது’ என்று சொல்வதில்

[திரு. எம். எத்திராஜாஜி]

[28th January 1969]

என்ன நஷ்டம்? வேண்டும் என்றே பிடிவாதமாக இருப்பதில் யாருக்கு என்ன லாபம்? இப்படிப் பரிந்துரை அளிப்பதில் என்ன கௌரவக் குறைவு ஏற்படுவிடும்? எனவே இதைப்பற்றி உடனடியாக முடிவெடுக்க பொதுப்பணித்துறை அமைச்சர் அவர்களும் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து அதற்கு ஒரு தீர்வு காணுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்த விவாதத்தில் பங்கு பெற எனக்கு வாய்ப்பினை அளித்த மன்றத் தலைவர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

5-59

p.m.

வைஸ்-சேர்மேன் (திரு. என். வி. நடாரதன்) : சபை இத்துடன் ஒத்திவைக்கப்பட்டு, மீண்டும் நாளை பிற்பகல் நான்கு மணிக்கு கூடும்.

The House then adjourned.

VI—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

73. Notification issued with G. O. Ms. No. 1930, Rural Development and Local Administration, dated 23rd September 1968 in regard to postponement of the quinquennial revision work for one half year from 1st October 1968 in certain municipalities specified in the notification. [*Laid on the Table of the House under section 304 (d) of the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920).*]

74. Order issued with G. O. R. No. 1098, Revenue, dated the 10th September 1968 in regard to exemption from the liability to entertainments tax, of the benefit film show on 8th September 1968 at Murugan Talkies, Madras-1, arranged by Thiru K. Bhaskaran, to collect donations to celebrate the 60th birthday of Hon. the Chief Minister. [*Laid on the Table of the House under section 16 (4) of the Madras Entertainments Tax Act, 1939 (Madras Act X of 1939).*]

75. Notification issued with G.O. Ms. No. 2284, Agriculture, dated the 25th July 1968, in regard to establishment of a regulated market at Kadambuliur in South Arcot district for cashewnut. [*Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959).*]

B. Reports, Notifications and Other Papers.

*17. The Madras Essential Articles Control and Requisitioning (Temporary Powers) Amendment Ordinance, 1969 (Tamil Nadu Ordinance No. 1 of 1969).

†18. Answer to Legislative Council Question No. 128.

†19. Resume of work transacted by the Madras Legislative Council during the XXXII Session (17th to 28th August 1963).

* Circulated to all Members of the Legislative Council on 25th January 1969.

† Circulated to all Members of the Legislative Council on 27th January 1969.